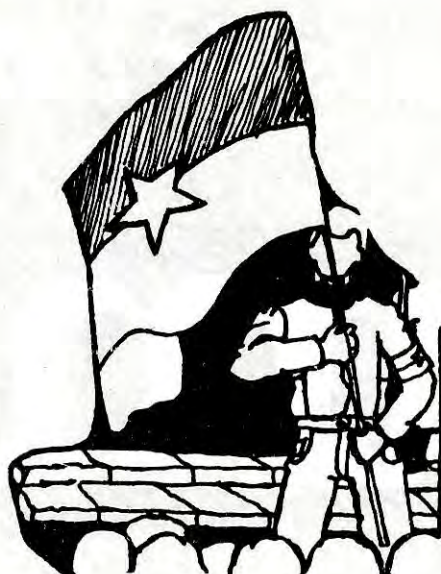

for vietnam

nr 3 1971 årg. 6
pris kr. 1,50

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solkoms 5. landsmøte – et mobiliseringsgrunnlag

Solidaritetskomiteen for Vietnams femte landsmøte samlet delegater og observatorer fra hele landet i tida 18.–20. juni.

Le Phuong, ansvarlig for PRRs informasjonskontorer i Skandinavia, holdt første dag en tale om enhetsfronten mot USA-imperialismen, og da spesielt om vietnamernes egne erfaringer. Han understreket viktigheten av å fylke om seg alle som vil verne om den nasjonale selvstendigheten, for på den måten å isolere hovedfienden; USA-imperialismen. Her må en ikke la seg lede av følelser, men fornuften, slik at en ikke støter fra seg mulige forbundsfeller.

Solkom fikk hilsener fra gjester fra DFFG, Solkoms broderorganisasjon i Sverige, De danske Vietnamkomiteene, Vietnamkomiteen i Finland som gjennom kamper mot høyre og «venstre» hadde styrket sitt solidaritetsarbeide det siste året. Folkereising mot krig, Palestina-komiteen i Norge, SF, SFs Ungdom og SUF(m-l) understreket betydningen av den voksende enheten i Vietnamarbeidet i Norge og Solkom som den ledende kraften i dette arbeidet.

Dette landsmøtet var utvilsomt av historisk betydning for Vietnamarbeidet i Norge. Hvorfor?

Gjennom grundige diskusjoner av situasjonen i Indo-Kina, resten av verden, Norge og fronten ble det politiske grunnlaget for det videre arbeidet lagt. Det ble slått fast at USA-imperialismen står overfor et veiskille i Indo-Kina pga. de stadige nederlagene i Vietnamiseringspolitikken. Enten må USA trappe opp krigen gjennom invasjon i Nord-Vietnam eller bruk av kjernefysiske våpen, eller trekke seg fullstendig ut av Indo-Kina. Her vil folkeopinionen i alle land spille ei viktig rolle som et hinder for en drastisk opptrapping av krigen.

Dette stiller Solkom overfor en stor oppgave, nemlig å forene alle deler av folket i Norge, organisasjoner, partier og enkeltpersoner rundt kravet: «USA ut av Indo-Kina!»

Analysen av den politiske situasjonen viste at evnen til å gripe den aktuelle utviklinga i motsigelsen mellom de indokinesiske folkene og USA-imperialistene ligger på et nytt og høyere nivå, og dermed er muligheten for å stake ut en riktig politikk større enn noensinne.

Rapportene fra utvalgene markerte også den gunstige utviklinga i solidaritetsarbeidet. På det indre organisatoriske planet ser vi en godt organisert, landsomfattende front som har utvikla en levende og omfattende opplysningsvirksomhet.

Men dette er bare et fundament for å utvikle den massemobiliseringa av opinionen som er nødvendig for et slagkraftig solidaritetsarbeid.

Vietnamopinionens krav til regjeringa vil innta ei viktig rolle. Ved å reise disse kravene og skape oppslutning om dem i folket tar vi nye steg på veien med konkret solidaritet og støtte til de indokinesiske folkene. Her er regjeringas løfte om anerkjennning av DRV det første viktige steg på denne veien.

Det ble i en uttalelse om EEC understreket at arbeidet mot norsk tilknytning til EEC er en integrert del av det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet i Norge. Både i Indo-Kina og i Norge føres kamp for nasjonal sjølstendighet, en kamp som retter seg mot USA-imperial-

ismen. For Solkom er det spesielt viktig at et utvidet og styrket EEC med USAs støtte og Vest-Tyskland som ledende makt vil styrke USA-imperialismen overfor de indokinesiske folkene og deres kamp for nasjonal sjølstendighet. «For å støtte nasjonal sjølrådighet og kontroll med egne ressurser vil landsmøtet i Solidaritetskomiteen for Vietnam 18.–20. juni 1971 ta avstand fra norsk tilknytning til EEC som likesom medlemskap i NATO vil bety styrking av de imperialistiske kreftene i verden.»

Solkoms femte landsmøte var preget av stor entusiasme for høstens store oppgave; å mobilisere så mange som mulig om kravet «USA ut av Indo-Kina». Når denne entusiasmen i fronten omsettes i praksis, vil FNL-aktivistene sikkert møte mange problemer. Men erfaringer fra fem års solidaritetsarbeide, og vissheten om å arbeide for en rettferdig sak, som det norske folket vil støtte aktivt opp om, vil gi oss muligheter for at Vietnamopinionen i Norge kan være med på å virkeliggjøre frihet og sjølstendighet for folkene i Indo-Kina.

USA ut av Indo-Kina! Styrk Vietnamarbeidet i Norge!

For hard dom over «Soldier Blue»

I For Vietnam nr. 2/71 blir filmen «Soldier Blue» slaktet. Det blir som hovedankepunkt hevdet at filmens parallell med «Vietnam-krigen i alminnelighet og Son My-massakrene i særdeleshet» ikke setter filmens massaker i sammenheng, ikke viser den virkelige årsaken til at soldatene massakrerer hele befolkningen i indianerlandsbyen. Kritikerne mener at de økonomiske og politiske interessene som ligger bak denne framferden overfor indianerne ikke blir trukket fram, og dermed framtrer det hele som hensiktsløse, beklagelige feilgrep begått av onde mennesker. Til slutt blir det hevdet at denne filmen er uten verdi for det anti-imperialistiske arbeidet.

Når en vurderer en slik film bør en ta alvorlig på å vurdere hva som er bra og hva som er dårlig. Hvis filmens bra sider er av vesentlig art og minussida ikke gjør filmen til et i hovedsak villedende og tilslørende propagandastykke som tjener imperialistene, så må vi ikke bekjempe filmen (f. eks. som Green Berets), vi må ikke skyve filmen fra oss (og la folk sitte igjen i avmakt overfor de bestialske massakrene), men utnytte filmen for å nå ut til folk med vår politiske linje. Hva er så filmens bra sider?

«Soldier Blue» viser oss en svært viktig årsak til at soldatene kan begå denne massakren og massaker i Vietnam. Soldatene er indoktrinert med en rasistisk ideologi, som stempler indianerne som lovløse, umenneskelige røde djevler og mordere som på grunn av sin ondskap er en fare for den hvite mann. De amerikanske soldatene som blir sendt til Vietnam er også foret med rasistiske fordommer. Dette skriver Mark Lane om i boka «Ikke bare Son My» – en soldat sa: Vi måtte kalle dukkene vi trente med for gule djevler, skjevøyde svin, flatpanner etc. Vi fikk ikke lov til å kalle dem vietnamesere. Filmen viser ikke denne parallellen fullt ut, men da er det vår oppgave å få det klart fram.

I filmens midt-sekvens ser vi på en bra måte hvordan soldaten på grunn av pikens forklaringer, forandrer standpunkt fra blind rasistisk fordømmelse av indianerne, til en forståelse av at de er tenkende mennesker som har retten på sin side. Han forstår også at indianerne ikke angriper pengetransporten for moro skyld, men for å få penger til å skaffe seg våpen for å forsvare seg med. Filmen er ikke fullkommen. Den forklarer ikke hele sammen-

forts. neste side

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,-, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

Red. og ansv. utgiver: R. Mikkelsen.
Redaksjonens adresse: For Vietnam, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

INNHold:

Solkoms 5. landsmöte	2
Soldier Blue igjen	2
Vietnam-uke, leder	3
PRR's fredsforslag	4
Pentagon-papirene.....	5
Kalheim-intervju	6
Fellesuttalelse SUF/ Solkom.....	7
Et 4. juli budskap	8
Dollaren i krise	8
USA-veteraner intervjues.....	9
Lars Alldén intervjues	10
Green Berets-aksjoner.....	11
Om Halden AUF	11
Laos - kamp og oppbygg- ing.....	12
Opiumshandelen	13
Vietnam-opinionens krav.....	14
Norske rederes profitt.....	15
Stopp overvåkinga	16
Politisk asyl	16
Imperialisme	17
Frigjorte områder.....	18
Saigon-juntaen	19

I slutten av august ble verden drevet ut i valuta-krise. Dollaren var ikke lenger sikker. USA var fattigere enn folk hadde trodd. Hovedårsaken til denne »plutselige» krisen nevnes av svært få – krigen.

I 17 år har USA ført krig i Indo-Kina. De har sendt millioner av menn i felten, bombet mer enn i noen annen krig og brukt astronomiske summer med dollar for å dekke utgiftene. Med sine forsvarsstyrker har de hamret løs på Indo-Kina. Bombet, brent, lemlestet, drept millioner av mennesker. Selv har de ofret tusener av amerikanske soldater – i hvilken hensikt?

For å gi indokineserne en amerikansk fred, sier amerikanerne. Vi, og mange med oss, vil hevde at det er for å sikre seg et fotfeste på det asiatiske fastland. For å sikre de råvarekilder og markeder de så flittig benytter. Andre hevder andre årsaker. Men tvers igjennom alle årsaker skjærer det seg en oppfatning som flere og flere fylker opp om – USA har ingen rett til å bestemme hvordan andre folk skal leve og styre sine land.

USA HAR INGENTING I INDO-KINA Å GJØRE

De som sterkest mener dette, er indokineserne selv. Her i Norge burde vi kunne forstå hvordan de føler. Vi er selv blitt okkupert av en fremmed makt i 5 år. Og i dag opplever vi at store europeiske nasjoner, spesielt Vest-Tyskland, forsøker å få oss innlemmet i EEC.

I USA mener også folket – USA ut av Indo-Kina. Det er folket som til nå er blitt rammet av de store menns gilde. Det er folket som har måttet betale krigføringen. Valutakrisen har skjerpet motsetningene ytterligere. Nixons krav om lønns- og prisstopp og reduksjon av de sosiale utgifter har blitt møtt med hardnakket motstand.

DE ER REDDE FOR OPINIONEN

I sommer ble det i USA offentliggjort en serie hemmelige dokumenter. Pentagon-papirene, som de kalles, har gjort alle USAs gode hensikter i Indo-Kina til skamme. De viser at USA har rettferdig-

gjort sine krigsherjinger med serier av løgner – som er blitt brukt til å føre folket i USA og verdensopinionen bak lyset. Og hvorfor?

De politiske og militære ledere har under hele sitt felttog i Indo-Kina kamuflert sine spor. De visste at om vanlige mennesker fikk rede på det som skjedde, at om avstanden mellom det som ble sagt og det som ble gjort ble offentlig kjent, ville folket reagere. Da ville opinionen forlange deres hoder på fat og en ny politisk kurs.

VIL NIXON HA FRED?

I Sør-Vietnam har frigjøringsfronten dannet sin egen regjering, PRR. 1. juli la PRR fram et nytt forslag til fred, i 7 punkter, hvor de imøtekom det viktige krav for USA: frigivelse av de amerikanske krigsfangene (når USA har trukket seg ut). Men til tross for stor oppslutning om forslaget (bl. a. flere amerikanske senatorer) går Nixon rundt den varme grøten. Vi må spørre – vil Nixon ha fred – og svare – vi kan tvinge Nixon til fred. Det er folkene i Indo-Kina og opinionen i USA og ellers i verden som har presset han dit han er i dag. Det er de samme som kan presse ham videre.

HVA KAN NIXON GJØRE?

USA har to muligheter i Indo-Kina nå. Enten fortsette å trekke seg ut, helt ut, eller trappe opp krigen med taktiske atomvåpen eller invasjon i Nord-Vietnam. Sammen med folkene i Indo-Kina og verdensopinionen er det nå vi må sørge for at det eneste riktige – full tilbake-trekking øyeblikkelig og uten vilkår – skjer.

Hvordan kan opinionen ytre seg her i Norge? Ved å samtale og diskutere med folk om krigen i Indo-Kina. Ved å delta i møter og demonstrasjoner som blir arrangert over hele landet i uka 19.-25.-oktober under de to parolene – USA ut av Indo-Kina og Støtt PRRs 7 punkter for fred i Vietnam. Ved å delta aktivt i solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk.

Soldier Blue - forts. fra forrige side

hengen. Men skal vi dermed forkaste filmen? Det vi da bør gjøre, er å ta utgangspunkt i den rettferdige harmen som publikum føler, peke på hva som er riktig i filmen og ut fra dette komme med en riktig analyse av hvordan massakrene og rasismen blir brukt som midler for imperialistisk undertrykkelse. Kort oppsummert: Når det skjer noe i forbindelse med Vietnamkrigen som setter folks bevissthet i

bevegelse, opprører dem, understreker noe vesentlig for dem, da må vi slik som noen FNL-grupper har gjort i forbindelse med »Soldier Blue», lage løpeseddelaksjoner og diskutere med folk.

Ved å ene oss med folk på et begrenset grunnlag har vi en utmerket anledning til å øke deres forståelse av Vietnamkrigens karakter. Det er vår oppgave å gi folk en mer omfattende

analyse.

Jeg håper at denne kritikken av en kritikk viser at vi må vokte oss for ensidighet i våre analyser. Jeg håper også at alle anti-imperialister vil legge vinn på å bruke oppfinnsomhet for å utvikle våre arbeidsmetoder i det utadretta opplysningsarbeidet.

H. L.

PRR's sjupunkts forslag - nye anstrengelser for fred

Nyheten om Nixons reise til Peking (se annen omtale i bladet) har stilt en annen svært viktig hendelse i skyggen; nemlig det nye fredsforslaget til løsning av krigen i Vietnam som ble lagt fram på forhandlingsbordet i Paris den første juli i år av Den nasjonale frigjøringsfrontens utenriksminister, fru Nguyen Thi Binh. Forslaget består av syv hovedpunkter og er utformet av FNL og Den provisoriske revolusjonære regjering (PRR).

Dette er det fjerde fredsforslaget som er kommet fra FNL/PRRs side i løpet av de drøyt tre årene Paris-forhandlingene har vart. En rekke land og organisasjoner verden over erklærte straks at de støttet forslaget, og da nye erklæringer stadig kommer til, kan vi her umulig bringe noen komplett oversikt. Den første reaksjon fra offisielt amerikansk hold er svært lunken. Regjeringskretser mottok forslaget med bemerkninger som »der er noen positive såvel som helt uakseptable aspekter.» Denne kommentaren står i sterk kontrast til uttalelsene fra flere representanter i kongressen. Senator McGovern formulerte det så sterkt: »Fra nå av vil enhver drept amerikaner være et offer for forsvaret av Thieu og Ky – og absolutt ikke for noen annen grunn.» En annen senator, Hugh Scott, mente det nye forslaget var en oppmuntrende nyhet, og at forhandlingene kunne ta til for alvor.

HOVEDINNHOOLD

Det nye syvpunkts-forslaget følger i hovedtrekk de tidligere forslagene (referer bl.a. For Vietnam nr.4 /1970). Det slås nok en gang fast (punkt 1) at den amerikanske regjeringen må gjøre slutt på sin angrepskrig mot Vietnam, stoppe »vietnamisering« av krigen (se FV 1/71), trekke ut alle tropper, krigsmeriell osv. både når det gjelder USA og alle andre fremmede land og betingelsesløst nedlegge alle amerikanske baser.

Spørsmålet om de amerikanske krigsfangene får en langt breiere plass enn tidligere. Det kreves en samtidig og samordnet total amerikansk retrett og frigiv-

ing av alle fanger. Retretten må skje uten forbehold, men USA kan velge dato forutsatt at det blir i 1971. Når tidspunktet er bestemt, ordnes løslatelsen slik at den siste amerikanske soldaten og den siste fangen vender tilbake samme dag.

2. Det slås igjen fast at USA må slutte å støtte den krigerske gruppa i Saigon med Thieu i spissen. I stedet skal det dannes en ny administrasjon som står for fred, uavhengighet, nøytralitet og demokrati. Denne skal være bredt anlagt og springe ut av de politiske, sosiale og religiøse krefter i Sør-Vietnam som arbeider for fred og nasjonalt samhold. I forhandlinger med PRR skal en så komme fram til en tredelt enhetsregjering som skal fungere i perioden mellom gjenopprettelsen av fred og de allmenne valg. Det skal avholdes »virkelig frie, demokratiske og rettferdige allmenne valg i Sør-Vietnam.»

3. punktet går på »problemet om de vietnamesiske væpnede styrkene i Sør-Vietnam.» De vietnamesiske partene vil sammen løse dette uten fremmed innblanding. Klarere uttrykt går dette på de nord-vietnamesiske styrkene i Sør. Dette forholdet kan bare løses gjennom forhandlinger mellom Sør- og Nord-Vietnam.

GJENFORENINGEN

4. »Gjenforeningen av Vietnam vil oppnås skritt for skritt, ved fredlige midler, på basis av diskusjoner og avtaler mellom de to soner, uten press fra noen av sidene, og uten utenlandsk innblanding.» Med andre ord blir det understreket at Vietnam er ett land, og det kunstige delet av et folk skal gradvis oppheves. Allerede i dag er det en godt utviklet kontakt nord/sør gjennom vennskapsbyer – en 25 år gammel atskillelse har ikke kunnet rokke ved at de føler seg som ett folk og ett land.

5. går på Sør-Vietnams utenrikspolitikk og nøytralitet. Det vil opprettes forbindelser med alle land uansett deres politiske og sosiale styre. Sør-Vietnam vil være med på samarbeide med andre land når det gjelder utnyttelse av landets ressurser

i overensstemmelse med prinsippene om fredelig sameksistens. En vil akseptere økonomisk og teknisk hjelp fra ethvert land, men hjelpen må være uten politiske betingelser.

På basis av disse prinsipper skal Sør-Vietnam og USA etter krigens slutt etablere normale relasjoner på det politiske, økonomiske og kulturelle området.

6. Med hensyn til de skader som er påført den vietnamesiske befolkning av USA i de to soner, må USAs regjering bære det fulle ansvar.

Dette er en ganske mild måte å omtale USAs folkemord på. De sivile tap på grunn av USAs krigføring overstiger nå to millioner mennesker – de fleste eldre, kvinner og barn, og hadde det ikke vært for effektive sikkerhetstiltak, ville tallet vært mangedobbelt.

7. Når det gjelder garantien og respekten for de avtaler som inngås mellom de forhandlende parter, vil en komme til enighet om betingelsene for disse. Hovedpoenget er at avtalen som gjør slutt på krigen må sikres internasjonal garanti.

Det er særlig viktig å merke seg at kravene om betingelsesløs amerikansk militær tilbaketrekning og slutt på USAs støtte til det nåværende marionette-styret i Saigon er opprettholdt som to urokkelige krav.

Det viktigste nye i det skisserte 7-punkts forslaget er opplegget for avtalen om krigsfangenes frigivelse og tidspunktet for når dette skal skje. Allerede i det første svaret USAs regjering ga en uke etter at fredsforslaget ble lagt fram, nekter de å fastsette en dato for definitiv tilbaketrekning av troppene fra Sør-Vietnam. Forhandlingsdelegasjonens leder, David Bruce, men gjorde strak kuvending og føyde til: »... men en avgjørelse av en dato må være resultat av virkelige forhandlinger, og ikke en pris som vi må betale på forhånd, eller en handling som dikteres av motparten...» Denne uttalelsen går dårlig sammen med uttalelsen fra Senatet den 22. juni der det heter at »...alle amerikanske tropper skal trekkes tilbake fra Indo-Kina innen ni måneder etter at en ny vernepliktslov blir gjennomført. Det forutsettes at Nord-Vietnam parallelt frigir alle amerikanske krigsfanger». Denne uttalelsen ble vedtatt med 57 mot 42 røster etter forslag fra senator Mike Mansfield.

Det burde snart gå opp for selv Nixon og hans regime at den eneste utveien i Indo-Kina går over sjøen den veien troppene kom fra. Den voksende motstanden mot krigen burde presidenten ta konsekvensen av, og forkastelse av de ny syv punkts fredsforslaget vil ytterligere avsløre Nixon-regimets folkefiendtlige karakter.

Det vietnamesiske folket lengter etter fred. Det nye fredsforslaget har tent et nytt håp – mens krigen ennå raser og påfører folket nye lidelser.

Pentagon-papirene forteller om bevisst produksjon av løgner

September 1963 – J.F.Kennedy konfererer med general Taylor og McNamara kort før kuppet mot Sør-Vietnams president Ngo Dinh Diem. (Bilde fra boka).

Nixon MÅ reise til Kina!

Nixon skal besøke Kina, kanskje. Denne nyheten utløste enølge av spekulasjoner. «Nå kommer Kina og USA til å ordne opp i Indo-Kina-spørsmålet», er et gjennomgående tema.

Det er naturligvis ikke tilfelle. Forhandlinger om Indo-Kina må føres av de dokinesiske folkenes representanter, og PRRs fredsplan er det grunnlaget som en løsning av Vietnamspørsmålet må hvile på. Dette er også den kinesiske regjeringens holdning. Kina har både før og etter beskjeden om Nixons reise erklært at man støtter PRRs fredsforslag og at Nixon omgående må ta stilling til det og gi PRR et svar.

Folkerepublikken Kina er en av de indokinesiske folkenes nære forbundsfeller og kommer ikke til å «løse Indo-Kina-spørsmålet over hodet på folkenes». De spørsmålene Kina har å løse sammen med USA-imperialistene gjelder diplomatiske forbindelser, inntreden i FN, «to Kina»-spørsmålet osv.

For Vietnam vil seinere komme med en grundigere analyse av spørsmålet, som må sees i samband med USA-imperialismens økende isolasjon, nederlagene i USAs Øst-Asia-politikk, dollarkrisa, den sterke opinionen i USA og resten av verden retta mot USAs imperialistiske politikk og følgene av den.

Pentagon-papirene er en hemmelig hysj-hysj rapport om hvordan USA ble «trukket inn» i Vietnam-krigen. Rapporten er enormt stor, 10 000 sider, og består av analyser, brevveksling mellom presidenter og presidenter og andre, etterretningsrapporter og mye annet.

Da papirene ble offentliggjort i New York Times i juni vakte det enorm oppsikt. Andre aviser, pressebyråer, politikere og kommentatorer i de fleste land skrev side opp og side ned om de grelle forhold som nå ble avslørt. Nixon og hans menn forsøkte desperat å stoppe offentliggjørelsen, men måtte til slutt gi tapt overfor opinionspresset. Hva var så det sensasjonelle i hysj-hysj papirene?

BEVISST PRODUKSJON AV LØGNER

Det første som slår en når en leser i rapporten er at dette er noe vi vet. Det bekrefter det som For Vietnam har hevdet om og om igjen i flere år. At de amerikanske lederne bevisst har produsert løgner om hvorfor og hvordan USA er i Indo-Kina. På denne måten har de i en årrekke ført det amerikanske folket og verdensopinionen bak lyset. Ledersjiktet i USA har forsøkt å framstille Vietnam-krigen som «den frie verdens korstog mot slemme kommunister som angriper de frie vietnameserne». Konkret sier de at vi må forsvare Sør-Vietnam mot kommunistisk aggresjon fra Nord-Vietnam. Pentagon-papirene forteller at dette er en teori som er bygget på ingenting. De reelle forhold i Sør-Vietnam står i tankevekkende motsetning til myten.

I SØR-VIETNAM ER DET FOLKET SOM KJEMPER MOT INNTRENGERNE

De amerikanske etterretningsorganisasjonene som arbeidet i Sør-Vietnam oppdaget ganske raskt at det var folket som kjempet. En amerikansk spesialist-delegasjon som var på besøk i landet i 1961

anbefalte å isolere folk på landsbygda i strategiske landsbyer. Dette fordi FNLs, den i 1960 stiftede frigjøringsfrontens, styrke lå i den samlede støtte fra folket. Spesialistene mente at det beste bote-midlet mot denne folke-reisningen var å samle 8 millioner mennesker i byer, som i realiteten var konsentrasjonsleire. Dette ble gjort i 1963.

USAs egne etterretningsorganisasjoner meddelte gang på gang at FNL rekrutterte i Sør-Vietnam. At infiltrasjonen fra nord nærmest var en myte og at fjernstyring fra Moskva eller andre steder ikke var realiteter. Det som skjedde i Sør-Vietnam var rett og slett en nasjonal frigjørings-kamp. Men de høye herrerne vendte det dove øret til disse rapportene. Det passet dem dårlig å avlive sin egen begrunnelse for USAs tilstedeværelse. De satte tvert imot i verk nye sinnssyke aksjoner for å styrke myten.

BOMBINGA AV NORD-VIETNAM VAR INGEN GJENGJELDELSE

I vestlig presse ble bombinga av Nord-Vietnam, som ble påbegynt i 1964, be-grunnet med gjengjeldelsesmotiver. Pentagon-rapporten viser at det slett ikke var noen gjengjeldelse, men at godt plan-lagte provokasjoner fra amerikanerne ble iverksatt, kamuflert som det motsatte og sprøytet ut i vestlig presse.

Det som konkret utløste bombinga og fikk Kongressen og opinionen til å godta den, var et såkalt «angrep» på den ameri-kanske destroyeren «Maddox». Det som virkelig skjedde er følgende. I juli 1964 gikk sør-vietnamesiske båter til angrep på nord-vietnamesisk territorium. I august gikk Maddox og torpedobåter inn i nord-vietnamesisk farvann. Denne klare provo-kasjonen førte til åpen kamp. Og så var løgnapparatet i gang, til de militære og politiske ledes store tilfredshet.

Daniel Ellsberg – mannen som avslørte dokumentene

DE ER REDDE FOR OPINIONEN

Årsaken til alt dette strev for å skjule spor og føre folk bak lyset kan bare skyldes en sterk redsel for vanlige folks mening. Vi har masser av eksempler på at opinioner virker inn på avgjørelsene. Hvorfor har for eksempel USA ikke brukt taktiske A-våpen i Indo-Kina? Eller gått til invasjon av Nord-Vietnam? Sjøløst av redsel for reaksjonene. De amerikanske lederne har i alle fall til fulle vist at de ikke har noen moralske skrupler i sin utbytting av et lite, fattig folk.

Ragnar Kalheim til FV: Anerkjennelsen av DRV er opinionens verk

Vietnamopinionen i Norge er i framgang. Men for at den skal kunne legge press bak sine krav, er det av vital betydning å ha støtte fra alle lag av det norske folket.

I dag er det framfor alt spørsmålet om medlemskap i EEC som opptar folk – nettopp derfor er det viktig å vise at kampen mot USAs krigføring i Indo-Kina ikke nødvendigvis bør ses isolert fra »nei til norsk medlemskap i EEC».

I begge tilfeller er det snakk om et folk som vil ha retten til å bestemme over sitt eget land.

Vietnameserne har, gjennom seierrik kamp, vist at det er mulig å rette harde slag mot en stor og mektig fiende.

Sier Ragnar Kalheim på henvendelse fra For Vietnam. Han er fellestillitsmann i Akergruppen, og har ved flere anledninger vist til den enorme betydningen de indokinesiske folkenes kamp har for andre nasjoner, deriblant Norge.

– Krav nr. 1 til en massebevegelse er en absolutt respekt for den *enkeltes* premisser eller idegrunnlag. Dvs. at en søker å mobilisere hver og en på den politiske forståelse han har kommet til. En massebevegelse går i oppløsning dersom en krenker dette grunnleggende prinsippet.

Kalheim peker på sine personlige erfaringer fra motstandsbevegelsen under den tyske okkupasjon.

– Det synes å være helt avgjørende for den kampen vietnameserne fører – at de har toleranse for synspunkter både til høyre og venstre. Det kan virke paradoksal, men det er nettopp hos dem som fysisk er oppe i en kamp på liv og død at sansen for toleranse utvikler seg. Det er jo vietnameserne et levende eksempel på. De har virkelig en *massebevegelse*.

Kalheim tilføyer at passivitet i politiske spørsmål medfører snever intoleranse.

Jeg ser det nasjonale spørsmålet som den viktigste monopoliseringsfaktor både i vietnamesernes folkekrig og vår kamp mot EEC-medlemskap. For den internas-

jonale kapitalismen og imperialismen er den nasjonale suverenitet og sjølbestemmelsesrett en hemske som må fjernes. Det ser vi tydelig i EEC-blokkas framstøt.

Det nasjonale spørsmålet er vår viktigste plattform – her ligger det mobiliserings- evne for det brede lag av folket – ikke bare for den politisk framskredne proletar.

Se på Vietnam, der er dette tydeligst – det er på kravet om å bestemme over sitt eget land at vietnameserne har klart å mobilisere en bred front, sier Kalheim.

Han vil også slå fast at i dag er det ingen forskjell på økonomisk og militær okkupasjon. Så snart et land får kontrollen over et annet lands økonomi, har de også umiddelbart den politiske kontroll. Særlig for såkalte »u-land» er det viktig å ha forståelsen for dette – og være på vakt mot alle former for »økonomisk hjelp» og »økonomiske investeringer» – ellers er det ikke lenge før imperialismen kommer inn bakdøra.

– Her i Norge er det viktig å finne *alle mulige* former for tilknytningspunkter og interessefellesskap for kamp mot EEC.

Under kampen skjer en tilnærming av premisser og standpunkter – slik at en ser perspektivene framover, og mulighetene for en sosial omveltning. Men denne

første prosessen kan ikke forseres kunstig. I Vietnam har de forstått betydningen av dette.

Til slutt, Ragnar Kalheim, hva er ditt synspunkt på situasjonen i Indo-Kina – og i Norge – når det gjelder kravet om USA ut av Indo-Kina?

– Det som langsomt har skjedd er at den amerikanske imperialismen har lidd militært nederlag i Vietnam. Samtidig har den lidd nederlag i sitt eget folk. Alt det grunnlaget for motstand som ligger i det amerikanske folket, *mot* USAs krigføring, har klare tilknytningspunkter til vietnamesernes egen kamp.

Det amerikanske folket har samme interesser som folk i Indo-Kina til å få slutt på krigen.

– Oppsummerende vil jeg bare påpeke at regjeringen Brattelis lovnad om anerkjennelse av Nord-Vietnam *ikke* er standpunkt »på toppen». Det er et resultat av norsk og internasjonal opinion.

Og – i dag å alliere seg med amerikanernes krigføring i Indo-Kina, er for et norsk arbeiderparti ensbetydende med isolasjon.

– Ønsker du å bli støtteabonnent på For Vietnam?

– Ja!

Mobiliser hver enkelt på den politiske forståelsen han har kommet til – slik har vietnameserne fått en massebevegelse ...

Cultura: USA utvider krigen

Vi skal her trekke fram et par sitater fra Cultura nr. 2 1971 som er organet for Senterpartiets Studentlag. Dette for å belyse en del av den store enighet som finnes i Norge om USA-imperialistenes krigføring i Indo-Kina.

I artikkelen »Åpent brev til statsministeren» skriver Cultura: »I Sørøst-Asia har krig påført enkeltmennesker, familier og samfunn ubeskrivelige redsler gjennom de siste decenni.

Dette er en krig som har alle kjennetegn på opprør mot et kolonialistisk føydalsamfunn. Målet er et samfunn hvor ressurser og velferd i stadig sterkere grad skal fordeles mellom menneskene under frihet, likhet og brorskap.

USA står som den vesentligste forsvarer av regimene i Saigon og Phnom Penh.

Regimer som opprettholder det føydale klassesamfunnet, og dermed hindrer en sosial velferdsutvikling i landene ... En ser også hvordan USA stadig medvirker til å utvide krigen til nye områder. ... Det er selvklaart at norske idealer om en menneskevennlig samfunnsbygging står i motsetning til de samfunnsformer og regimer som USA med sin krigføring forsvarer.»

Samme nr. inneholder også en artikkel under overskriften: »USA-presidentdiktatur i utenrikspolitikken», som viser at USA har slått seg sammen med »et fåtall reaksjonære krefter og samtidig fått sterke folkebevegelser mot seg». Samtidig tar den amerikanske opinion avstand fra krigen og artikkelen konkluderer: »Spørsmålet for amerikanerne blir da om ikke bare den utenomparlamentariske motstand står tilbake.»

Situasjonen i de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp er i dag svært god. USA og Saigon-marionettene overfall på den uavhengige nasjonen Laos i februar endte med fullstendig nederlag for Nixons »vietnamiseringspolitikk».

For all verdens folk står det klart at USA-imperialistenes nederlag i Indo-Kina er uunngåelig. Vietnams, Kambodsjas og Laos' folk fører en rettferdig kamp som vinner stadig større og større framgang.

USA-imperialismen begrenser seg ikke bare til Indo-Kina. Folk i alle deler av verden kjenner den amerikanske monopolkapitals higen etter verdenshegemoni på kroppen. Sørøst-Asia, Midt-Østen, Afrika, Latin-Amerika og Vest-Europa er alle områder utsatt for amerikansk monopolkapitals militære, økonomiske, kulturelle og politiske ekspansjon.

Men der imperialismen farer fram, blir

istiske interesser i Indo-Kina, interesser de forsøker å ivareta bl. a. ved å støtte juntaen i Pnom Penh i Kambodsja. Sosial-imperialistene har ved sin hestehandel med USA om å dele verden mellom seg, stilt seg på imperialistenes side mot verdens folk.

Brennpunktet i kampen mot imperialismen er Indo-Kina. Her er motstanden lengst utviklet, USA-imperialistene drevet lengst på defensiven og er i ferd med å tape. I kampen mot imperialismen er det derfor om å gjøre å mobilisere breiest mulig støtte i alle lag av folket for de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp. Solkom og SUF(m-l) støtter betingelsesløst den kampen i Indo-Kina som blir ledet av FNL, PRR, Laos' patriotiske front, FUNK og Kambodsjas Kongelige Regjering under ledelse av Sihanouk. På

folk i verden at Indo-Kinas folk seirer over imperialistene.

Solkom og SUF(m-l) vil på denne bakgrunn intensivere sine anstrengelser i det anti-imperialistiske arbeidet til støtte for Vietnams folk. En hovedoppgave for vietnamarbeidet i tida framover må være å forene alle som kan forenes om Vietnamopinionens 10 krav til regjeringa.

For oppbygginga av solidaritetsarbeidet i Norge ser SUF(m-l) det som avgjørende at Solkoms organisasjonsform er enhetsfrontens, bygget på prinsippet om at alle aktivister har like rett til å ta del i utforminga av politikken, slik at ikke byråkratiske og partitaktiske hensyn hemmer solidaritetsarbeidet.

Med bakgrunn i denne grunnleggende enighet om innholdet i og organisasjonsformen for arbeidet for de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp vil sentralkomiteen i SUF(m-l):

- arbeide for å få sine medlemmer til å gå inn i lokale FNL-grupper, danne FNL-grupper, og ellers støtte Solkoms arbeid.

- gjennom sine presseorganer til enhver tid holde marxist-leninistene og de breie massene informert om Solkoms arbeid.

- arbeide aktivt blant massene for å styrke den anti-imperialistiske kampen og ytterligere styrke Solkoms massebasis.

På samme måte vil landsstyret i Solidaritetskomiteen for Vietnam fortløpende holde SK i SUF(m-l) orientert om planer og utvikling i solidaritetsarbeidet og ellers ta initiativet til felles aksjoner når situasjonen krever det.

**LENGE LEVE DE INDO-KINESISKE FOLKENES FRIGJØRINGSKAMP!
BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN!**

Fellesuttalelse

Solkom – SUF (m-l)

den også møtt av økt motstand. I dag er USA-imperialismen på retur. Nederlagene i Vietnam, den stadig økende motstanden i det amerikanske folket og i verdensopinionen tvinger USA inn i en allianse med alle verdens reaksjonære og aggressive krefter. Dette er innholdet i Nixon-doktrina, som USAs nåværende ledere håper de kan løse sine vanskeligheter med. Deres allierte er Japan og Vest-Tyskland, dessuten marionetter og leiehærer der slike kan stables på beina. USA-imperialismen er de indo-kinesiske folkenes hovedfiende.

Men Sovjet-lederne har også imperial-

samme måte støtter vi DRV i deres forsvarskrig mot amerikansk aggresjon. Også i Norge er stillinga i kampen mot imperialismen svært god. Støtten til de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp og forståelsen av USA-imperialismens aggressive natur er nådd ut i stadig breiere lag av befolkninga. Vennskapet mellom det norske og vietnamesiske folket utvikler seg dag for dag, siste uttrykk for dette er Arbeiderpartiets ønske om å anerkjenne DRV. I den amerikanske imperialismen har det norske og det vietnamesiske folket en felles fiende. Det er av avgjørende betydning for oss og alle andre

Teatergruppa på AUF-besök

Like før sommerferien kontaktet et lokalt AUF-lag her i Oslo Solkoms teatergruppe. Bakgrunnen var at laget hadde planlagt et møte om Vietnams historie og mente at teatergruppas stykke ville passe inn i opplegget for møtet. Dette viste seg også å holde stikk. Mens innledningsforedraget var en grundig innføring i vietnamesernes kamp mot inntrengere gjennom en årrekke, kunne teatergruppa sitt stykke framstille omtrent det samme med teatrets virkemidler.

AUF'erne viste stor interesse for Solkom-materiellet, som ble solgt unna på et blunk. 10-punktskravene til regjeringa (se annet sted i bladet) var det ingen politisk uenighet på; diskusjonen gikk derimot med interesse på hvordan AUF-laget kunne øve press på moder-partiet for å få kravene igjennom.

Solkom ser dette møtet som uttrykk for at interessen for, og betydningen av aktivt solidaritetsarbeid er voksende og levende. Vi håper denne kontakten vil gi seg utslag i et konkret samarbeid om Vietnam-uka seinere på høsten.

Et 4. juli budskap

I dag, er det ikke tvil i vår bevissthet — om at vi har vært politisk naive, karriereorientert og skyldige i hva som korrekt kalles »militær mentalitet».

Vi og mange andre amerikanere har tillatt våre ledere å svikte oss. Men sannheten kan ikke lenger benektes eller skjules. Vi (vår regjering) har ulovlig blandet seg inn i Vietnams interne affærer. Vi har begått aggresjonsforbrytelser i Indo-Kina. Vi ødelegger et land og dets folk. Mange av våre handlinger er barbariske og umoralske. Vi ødelegger livet for unge menn og sløser vår velstand og naturressurser. Bare noen få profiterer på en slik krigspolitik — den store majoritet — (vietnamesere og amerikanere) kjenner bare ødeleggelse og desperasjon.

Hjemme er vår økonomi i krise, arbeidsledighet har nådd alarmerende høyder — forbrytelser, fattigdom og raseuro stiger — og i våre fengsler sitter politiske fanger.

Det må stilles spørsmål ved vår praksis av demokratiet. Hvilket mulig håp eller eksempel bringer vi for verdens utvikling?

I dag har det vietnamesiske folk gått til kamp under ordene av sin landsfader, den avdøde president Ho Chi Minh: »Intet er mer verdifullt enn uavhengighet og frihet.»

Vi neglisjerer visdommen og styrken i disse ordene på vårt eget ansvar.

De vietnamesiske folkene vant sin uavhengighetskamp fra fransk kolonialisme. Internasjonale overenskomster godkjente uavhengigheten, suvereniteten og den territoriale integriteten til ett Vietnam ved Geneve i 1954, og forsøkte å skape fredelig løsning på politiske spørsmål i Vietnam.

Åpent brev til det amerikanske folk !

Vi er amerikanske offiserer, holdt i forvaring av en fremmed stat, den Demokratiske Republikken Vietnam. Vi har viet hele vårt voksne liv til å tjene vårt land. Den 4. juli har en virkelig mening for oss. Uavhengighetserklæringen, våre høye idealer om demokrati, frihet og likhet for alle, uansett rase eller bakgrunn, respekten for retten til selvbestemmelse for alle nasjoner og stater, ikke-innblanding i deres indre affærer og lydlighet til både nasjonal og internasjonal lov — disse er ting vi har viet vårt liv til.

Vi, De forente staters regjering, innførte vold og tyranni i Vietnam, ved hjelp av Ngo Dinh Diem, ved hjelp av illegalt militært utstyr, og ved hjelp av USAs militære styrker.

Vi gjorde galt i disse handlinger og vi fortsetter fremdeles å gjøre disse feiltakelser.

Den 13. oktober 1968 sa president Nixon under sin valgkampanje at han ville gjøre slutt på krigen i Indo-Kina på seks måneder. Under press av det amerikanske folket har han foretatt delvise tilbaketrekninger av visse amerikanske styrker. Begge disse handlinger viser at han kjenner ønsket til majoriteten av det amerikanske folket: å få en rask slutt på denne krigen.

Men krigen har bare fortsatt — og blitt utvidet.

Dette brevet er så klart og objektivt som vi kan klare. Uansett sin personlige eller profesjonelle overbevisning eller velferd — skal våre ledere være våre demokratiske representanter. Bruken av sofisteri og bombastiske demagogiske taler fortsetter bare å splitte oss, å fremmedgjøre oss — og det ødelegger vår nasjonale bevissthet.

Bare vår tilbaketrekning fra Indo-Kina kan bringe fred — og hjelpe til å gjenopprette uavhengighet, humanitet og rettferdighet. Det er mye som må gjøres for å hjelpe vårt land, men vi kan ikke gjøre noe før vi trekker våre tropper fullstendig og raskt ut av Indo-Kina.

Vi er meget stolte av deres kontinuerlige kamp og våknende bevissthet for å få slutt på krigen i Vietnam.

Vi ønsker dere fortsatt suksess.

Vi sender vår hengivenhet og lojalitet til dere, det amerikanske folket, på denne vår nasjonale uavhengighetsdag.

Walter Eugene Wilber Edison W. Miller
Commander U.S.N. Lt.Col. USMC
Troy, Pennsylvania. Clinton, Iowa.

Courier 12. juli 1971.

DOLLAREN I KRISE

USA-imperialistene får svi for sin politikk — dollaren er i krise. Nixon erklærte i midten av august at dollaren skal få en flytende kurs, importen fra utlandet blir belagt med en avgift på 10 %, skatter og sosiale utgifter skjæres ned, og det blir en pris- og lønnsstopp i 90 dager.

Dette er krisetiltak som skal redde dollaren som nå er i krise. I For Vietnam hadde vi i nr. 1/71 en grundig bakgrunnsartikkel om dollarkrisa som på en bra måte forklarer de tiltaka som Nixon & Co. nå har funnet nødvendige. Vi vil i denne omgang bare gi en kort kommentar til den aktuelle situasjonen.

USA har store underskudd på handelsbalansen, i 1970 — 9,8 milliarder dollar. Dette skyldes den stadige utførselen av dollar. Amerikanske storkonsern har ført dollar ut av landet for å bygge opp et økonomisk imperium utenfor USAs grenser. Mellom 1946 og 1970 økte investeringene utenlands fra 7 til 70 milliarder dollar.

For å beskytte investeringene og interessene sine utenlands har USA brukt enorme summer til å holde tropper og baser over hele verden. Krigsoperasjonene, og da spesielt i Indo-Kina, har blitt for omfattende, for langvarige, for kostbare — selv for USA-imperialistene.

Økonomien har vært så hardt presset at det amerikanske folket er blitt rammet av stor arbeidsløshet, omlag 5,3 millioner arbeidsløse (ca. 6 %). Dessuten har inflasjonen betydd ei forverring av levevilkårene, leveomkostningene steg med 17 % de to siste årene.

De amerikanske varene og tjenestene er blitt stadig mindre konkurransedyktige på verdensmarkedet fordi prisen på dem har steget så raskt og fordi Japan og Vest-Tyskland har blitt stormakter som har kunnet ta opp konkurransen. Produksjonen på amerikanske forbruksvarer er synkende, nær 6000 bedrifter gikk konkurs første halvår 1970, dette er ei sterk øking fra tidligere.

Vietnam-veteraner:

USA driver løgnpropaganda

I begynnelsen av juni ble det arrangert et tribunale i Oslo, hvor det var nedsatt en internasjonal kommisjon for å granske amerikanske krigsforbrytelser i Vietnam. I stedet for å kommentere disse hendelsene i detalj, bringer FV i stedet noen uformelle kommentarer fra et par amerikanske krigsveteraner som redaksjonen kom i prat med.

LØGNPROPAGANDA

— Jeg forsto etter hvert at jobben min som informasjonsoffiser stort sett gikk ut på to ting: Forsøke å vilde pressen, og hindre soldatene i å gjennomskue hva slags krig de var med på å føre.

Larry Rottman var ikke tilknyttet kampavdelinger, men jobben hans besto i å reise rundt og dekke forskjellige begivenheter for divisjonsavisen, han hadde ansvaret for et månedlig magasin, et fast radioprogram og dessuten de såkalte VIP (Very important people) — som kunne være alle fra Bob Hope til amerikanske senatorer og generaler. På denne måten kom han i kontakt med mange aspekter av krigen, og han sier rett ut: Det dreier seg om en kjempemessig løgnpropaganda og en omfattende sensur av meninger og fotografier som kunne bringe et «sant» bilde av det som skjedde, eller undergrave soldatenes moral.

Bl. a. fikk han ei liste over såkalte «none-news», dvs. slike nyheter man ikke skulle nevne offisielt eller til soldatene. Slike lister var utarbeidet av øverste militære myndigheter, og beregnet på all nyhetsformidling angående kampene i Vietnam.

Soldatene og folk hjemme i USA måtte for all del bevare bildet om at denne

krigen er nødvendig — dvs. forsvare Gud, USA og verden mot kommunistene.

— Det hele virker meningsløst, sier Larry Rottman. — Egentlig får ikke soldatene rede på noe som helst om denne krigen.

— Jeg kunne ikke «bruke» nyheter som at det foregikk tortur av krigsfanger eller fortelle om FNIs mot og utholdenhet. Offisielt eksisterer ikke FNL. Ifølge direktivene eksisterer heller ikke napalm. Alt angående CIA og denne organisasjonens virksomhet var «none-news». Likeledes den kjensgjerningen at 80 % av de amerikanske guttene bruker narkotika. Jeg skrev en artikkel om dette, men den ble konfiskert. Jeg kunne nevne eksempler i det uendelige.

— Hva vi egentlig skrev i avisene våre? Vi fortalte om amerikanernes pene framferd og hjelp til sivilbefolkningen.

I dag jobber Larry Rottman for Vietnamveteranene i USA. Det er en stor organisasjon som kan legge atskillig press bak sine krav. Vietnamveteranene var bl. a. ledende i de store anti-krigs demonstrasjonene tidligere i vår. Disse organiserte veteranene har stilt opp helt klare politiske linjer:

USA driver en skitten krig i Indo-Kina.

USA ut av Indo-Kina.

Dessuten må de kjempe hardt for sine egne krav og rettigheter i USA.

DÖDSRATER

Philip Loewe var i Vietnam i hele to år, stasjonert som korporal i et marinekorps, i en enhet kalt Graves Registration (dvs. reg. av døde).

— Min jobb besto stort sett i å plukke opp restene av folk, identifisere, vaske og ta vare på personlige ting. Dessuten å føre nøyaktige lister over antall falne. —

Han forteller at dette var en av de verste jobbene i fronten. Men det som virkelig er sjokkerende ved hans historie er måten dødsratene ble sjonglert med.

— Ved hver 30. dag holdt vi totaltelling i de fem store fryseboksene. Vietnam er delt inn i fem soner m. h. på opptelling av døde. I del A, som var min del, var antallet døde i februar 1969 1200. Militærradioen opererte med 800 drepte i hele Vietnam samme måned. Pentagon meddelte altså om 800 døde offisielt. —

— Jeg opplevde mange former for «avstraffelse» for å ha vært for åpenmunnet, — bl. a. da vi skrev hjem og nevnte dødsratene, ble dette oppdaget, og vi ble overført til Khe Sahn-basen hvor det pågikk det rene selvmord. —

— Jeg ville anta at de samlede amerikanske tap i krigen i Indo-Kina utgjør 4–5 ganger mer enn de offisielle tall.

Etter Philip Loewes utsagn har mer enn 200 000 amerikanske soldater blitt drept i krigen, mens Pentagon opererer med et tall på 40–50 000.

— Jeg mener dessuten at det blir drevet bevisst rasisme i det militære. Puertoricanere, mexicanere og negrer blir som oftest satt i spissen for kampene. 60 til 75 % av mine identifiserte var minoritetsgrupper. Dette kan den amerikanske regjering bekrefte med dødslistene. —

— I dag er det spørsmål bare om en ting: USA bør komme seg ut av Vietnam og Indo-Kina fortest mulig. —

Hva er så botemidlene; minske konkurransen utenfra gjennom importavgiften, øke mulighetene for eksport (utførsel) gjennom devaluering av dollaren (gi dollaren en mindre verdi) og ved å velte større byrder over på folket gjennom en lønnsstopp og devalueringa som betyr øking av de innenlandske prisene.

USA-imperialistene har strekt seg lenger enn skinnfellen rekker, samtidig som de må finne midler for å greie konkurransen med Japan og Vest-Tyskland må de alliere seg med dem for å bruke dem som juniorpartnere (Nixon-doktrinen). USAs stadige nederlag i Indo-Kina har rystet USA-imperialistene kraftig, de vil forsøke å velte enda større byrder over på det amerikanske folket for å holde seg flytende, men den voksende opinionen i USA nekter i større og større grad å dele USA-imperialistenes byrder. De krever: USA ut av Indo-Kina.

Lars Allden: En samlet Vietnam-opinion

Solidaritetsarbeidet i høst bærer preg av at Solkom først og fremst ønsker å samle Vietnamopinionen bak enhetlige krav. For Vietnam var interessert i å få noen synspunkter på dette. Vi kontaktet Lars Allden som har drevet solidaritetsarbeid for Vietnams og Indo-Kinas folk innen SF.

Av de viktigste ting for høsten er blant annet hovedparolen »USA ut av Indo-Kina», kravet om støtte til PRRs (Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering) 7 punkter for fred i Vietnam og vietnamopinionens samlende krav til den norske regjering. Likeledes vil spørsmålet om anerkjennelse av Nord-Vietnam være et sentralt punkt.

— Lars Allden, noen kommentarer til dette? Hva mener du folket i Norge kan gjøre for best mulig å støtte de indokinesiske folkenes kamp?

— Jeg håper det kan bli mulig å oppnå enhet mellom organisasjoner med forskjellig politisk oppfatning om noen samlende krav til den norske regjering. Det vil si krav fra en samlet vietnamopinion. Disse krav må sette parolen »USA ut av Indo-Kina» og støtte til PRRs 7 punkter for fred i forgrunnen.

Jeg mener det er vesentlig at de organisasjonene som direkte arbeider for Vietnams og Indo-Kinas folk kan delta i en slik samlende aksjon — uten sidehensyn til at de har forskjellig forankring innenrikspolitisk, og kan ha ulike synspunkter på mange spørsmål av taktisk og praktisk art. Dette har vært SFs syn i flere år.

Allden peker på at med en slik aksjonsenhet kan det bli slutt på den ytre

polemikk mot andre organisasjoner, grupperinger og partier som også støtter de indokinesiske folkenes frigjøringskamp.

— Dersom en kan unngå å havne i en *kvasi-enhet*, men kan skape en *bred enhet* på noen samlende krav til regjeringen, vil norsk vietnamopinion ha stor framgang i sitt solidaritetsarbeid.

Videre mener Allden at anerkjennelsen av Den Demokratiske Republikken Vietnam er et konkret bevis på at det nytter å drive solidaritetsarbeid. De ganger SF foreslo norsk anerkjennelse, fikk det bare to stemmer i Stortinget.

— Nå kommer regjeringen Bratteli til å sende en norsk ambassadør til Hanoi. Dette viser at det er mulig å få igjennom

tiltak som går på tvers av det USA ønsker.

Det er bare *en* løsning på problemet i Indo-Kina. Og det er fullstendig og betingelsesløs tilbaketrekking av alle amerikanske og USA-allierte tropper. Dette har bred oppslutning i det norske folket. Det har vi sett ikke minst i den støtte som PRRs sju-punktsforslag for fred har fått. Derfor bør parolen »USA ut av Indo-Kina» stå i forgrunnen for den norske vietnamopinionens virksomhet framover.

Avslutningsvis vil Allden gjerne slå fast at selv om mange folk synes det er lite de kan gjøre for Vietnams folk, er det i alle fall mulig å delta i solidaritetsarbeidet og de aksjoner som arrangeres med sikte på å få USA til å trekke seg ut av Indo-Kina.

— En løsning av de problemer folkene i Indo-Kina står overfor kan bare komme dersom de selv får avgjøre sine *indre* spørsmål uten fremmed innblanding. Solidaritetsarbeidet må baseres på dette grunnlag.

Green Berets forsøkes vist i militærleire

Og så var det Setermoens tur til å vise »Green Berets». Dette skjedde den 1. juli, og FNL-gruppa fra Tromsø dro dit med For Vietnam, løpesedler og stilte opp stand. Det ble solgt materiell, delt ut løpesedler og snakket med folk. Salget gikk godt, og soldatene var særlig interessert i Folkemordnummeret. Første forestilling forløp rolig. Under andre forestilling reiste FNL-aktivister seg og ropte slagord og holdt opp transparente. Lysa ble slått på, og MP'en gikk til aksjon og

klarte å kaste ut noen aktivister. De andre gikk frivillig, men MP'en ville ha navnene og nekta aktivistene å gå. En av dem svarte med å spørre blant annet om hva MP'ene mente om krigen i Indo-Kina, og det hele endte med at aktivistene fikk gå uten mer bråk.

Etter denne aksjonen fikk soldatene der i leiren 2 dagers beredskap og filmen ble tatt av programmet på en annen leir i distriktet. Dette har vi fått bekrefta av soldater i denne leiren.

SOLIDARITET

*Jeg bor i Norge,
et land i fred.
Men om natten sover jeg på en brent jord
ved siden av meg ligger et misdannet barn,
jeg hører ropene fra de massakrerte landsbyene.*

*Jeg bor i Norge,
et land i fred.
Alliert med dem som plyndrer og dreper.
Her folk ber til Gud og NATO om hjelp,
og aksepterer verdensforholdene som
»gitte» naturlover.
Indokina er min samvittighet.*

*Jeg bor i Norge,
også vi kan
bekjempe, forandre og oppheve
det som knuger verdens undertrykte folk.
AHS.*

Bred enhet mot løgnpropaganda

Torsdag 19. august kunngjorde kino-sjefen i Trondheim at han ville sette opp filmen »Green Berets» — et av de mest løgnaktige propagandaproduktene den amerikanske krigsmaskinen har laget — på en av byens kinoer dagen etter. Trondheim FNL-grupper tok omgående initiativet til et møte mellom en rekke organisasjoner, som vedtok uttalelse og krevde filmen av plakaten. 18 organisasjoner og partier fra Unge Venstre til SUF(m-l) med blant annet AUF og den faglige ungdomsorganisasjonen sluttet seg til. På et folkemøte fredag, før filmen skulle settes opp, krevde 300 demon-

stranter at filmen skulle stoppes. Ikke en eneste dag gikk filmen i fred. I og utenfor kinolokalet ga fler og fler demonstranter uttrykk for hva de mente — nei til fascistpropaganda!

Vi siterer fra vedtaket i Trondheim Faglige Samorganisasjon, som har 24 000 medlemmer:

24.000 Trondheimsarbeidere sa nei til filmen Green Berets

Uttalelse fra Trondheim faglige Samorganisasjon.

Det er med dyp beklagelse vi har registrert at kinodirektør Willy Svarverud har funnet det riktig å sette opp den omstridte krigsfilmene »Green Berets» i Trondheim.

Dette er en film som propaganderer for en bestialsk undertrykkelse av de mest elementære verdier arbeiderbevegelsen og fagbevegelsen har kjempet for i alle år, nemlig selvråderetten, retten til å være med og lede utviklingen i sitt eget land. At dette forsøret skjer ved å framstille den amerikanske krigsmakten som den sympatiske forsvarer for demokrati og fred i det krigsherjede landet, gjør at en med god grunn kan kalle filmen, som Arbeideravisas filmanmelder har gjort det: En ufyselig propagandafilm.

Allerede i 1967 ble den norske arbeiderbevegelsens stilling til Vietnamkrigen avklart. Den gang tok Arbeiderpartiets

Motstanden mot filmen var bred og enhetlig. Gjennom demonstrasjoner, aksjoner og uttalelser, som økte i styrke og omfang fra dag til dag, fikk en til sist gjennom at filmen ble tatt av plakaten. Men da hadde de ansatte på kinoen gått mot filmen. Kinosjefen erklærte at han stort sett var enig i proteststormen. Et stort folkemøte mandag samlet 2–3000 tilhørere.

Det er, som den reaksjonære Adresse-avisa også etter hvert har oppdaget, ikke lett å være propagandist for USAs folkemord om dagen!

landsmøte enstemmig avstand fra amerikanernes krigføring. Dette vedtaket har Trondheim faglige Samorganisasjon følt forpliktende, og vi har aktivt støttet opp om FNL.

De siste rapporter om hvilke forbrytelser som har skjedd i demokratiets navn i Vietnam, har bevist at vår holdning har vært riktig.

Vi forstår den protestbølge som har reist seg mot visning av denne filmen i Trondheim, og slutter opp om kravet fra de mange organisasjonene som allerede har engasjert seg: Ta denne filmen av programmet omgående. Vi synes det er et brudd mot de elementære menneskerettighetene at en kommunal kino gjør seg til formidler av krigspropaganda til fordel for aggressoren i den mest brutale krig som har vært utkjempet på en mannsalder.

Trondheim faglige Samorg. Styret

Halden AUF villig til aksjonsenhet

I FNL-gruppenes og Solkoms bestrebelser på å skape en brei og slagkraftig enhet i arbeid for Vietnams folk, tok Halden FNL-gruppe kontakt med Halden AUF for å oppnå et lokalt samarbeid. Dette skjedde 10. mai og svaret vedtatt på medlemsmøte og styremøte i Halden AUF sto å lese i Halden Arbeiderblad 18. juni. Vi tar det opp her i For Vietnam for å rette opp en del misforståelser og forsøke å utvikle de positive sidene som svaret inneholder.

Halden AUF tar i svaret for seg splittelsen i Vietnam-arbeidet i 1967. De karakteriserer det hele som et regulært kupp av SUF. Videre trekker de fram enhetsarbeidet i arbeiderbevegelsens historie. Dette gjøres uten at de peker på det som var de politiske spørsmål som sto i sentrum den gangen. Nemlig at organisasjonen skulle bli et redskap for partistørrelser og involverte partier. Og i denne sammenheng betydningen av å definere en fiende for å kunne rette kampen for Vietnams folk inn i et fruktbart spor.

Vi siterer videre fra uttalelsen: »SUF benytter

i dag Solkom og FNL-gruppene som sine aspirantgrupper. En god analyse av denne politikk har også Halden Arbeiderblads kronikk 15. 1. 70. Begge disse kronikkene står til nå ubesvarte. AUF har siden 1968 i likhet med en rekke andre organisasjoner som LO, DNA, Unge Venstre, NKP, SF, Norsk Kvinneforbund, WISP, fagforeninger og andre, kanalisert sitt Vietnam-arbeid gjennom Vietnambevegelsen i Norge. Halden AUF slutter opp om denne linja.»

For det første er ikke lenger Unge Venstre medlem av Vietnambevegelsen. De har valgt å stå uavhengige når det gjelder tilslutning til uttalelser og aksjoner mot USAs krigføring i Indo-Kina.

Med hensyn til Solkom og FNL-gruppene som aspirantgrupper for SUF. Det er ingen hemmelighet at medlemmer fra flere organisasjoner arbeider aktivt i Solkom. At disse over politisk innflytelse ved siden av å arbeide aktivt med solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk forundrer vel heller ingen. Dette gjelder medlem-

mer fra SUF (m-l). Dette gjelder også AUF-ere. Mange ungdommer får sitt første kjennskap til politisk arbeid i FNL-gruppene. Det har derfor forundret oss at AUF ikke har arbeidet mer aktivt innen Solkom når de gir uttrykk for enighet i de politiske parolene.

»Det samarbeid som kan komme på tale for Halden AUF, må være lokale aksjoner hvor Halden AUF, Halden FNL-gruppe og eventuelt fagbevegelsen i Halden i god tid i forveien har blitt enige om ei felles politisk plattform. Vi tør derfor anmode dere om å ta kontakt med oss i god tid før dere skal ha eventuelle aksjoner, slik at vi kan drøfte mulighetene for et eventuelt fellesopplegg. Med kameratslig hilsen — Halden AUF — Ivar Johansen — formann.»

Med denne positive holdningen og vilje til samarbeid ser Solkom lyst på høstens solidaritetsarbeid når vi lanserer våre to samlende paroler for det videre arbeid i kampen for Vietnams folk:

USA ut av Indo-Kina!

Støtt PRRs 7 punkter for fred!

Laos-kamp og oppbygging

I forbindelse med det nylig arrangerte Vietnamtribunalet i Oslo fikk For Vietnam anledning til å treffe delegasjonen fra Laos — og stille dem noen spørsmål. Ettersom de laotiske delegatene ville svare skriftlig på våre spørsmål, ble det hele veldig formelt og fikk en offisiell karakter. Men redaksjonen forsøker å gjengi den laotiske delegasjonens synspunkter så helhetlig som mulig.

PATHET LAO.

I løpet av 43 dager i vår klarte Pathet Lao-styrkene å slå beina unna Nixons sørvietnamesiske korthus, idet de satte mer enn 15 400 fiende-soldater ut av funksjon.

Skjønt de seirer på slagmarka, forsøker Pathet Lao-styrkene med all sin makt å hindre unødvendig sløsing med blod — og forsøker å oppnå en fredelig overenskomst i Laos. Derfor har Pathet Lao på nytt sendt et fredsforslag til prins Souvannah Pouna, regjeringssjefen i Vientiane. Her krever de bl. a.:

USA må stoppe sin intervensjon og aggresjon i Laos, amerikanerne må umiddelbart og fullstendig stoppe bombinga av laotisk territorium — uten vilkår.

NIXONS DØVE ØRE.

Uten å bry seg om disse nye fredsforslagene fortsetter Nixon og hans lakeier å bombe de frigjorte områdene i Laos. Mer enn 3000 tonn bomber har blitt sluppet daglig over Laos. I tillegg til dette benytter imperialistene fler og fler thailandske leietropper.

Stilt overfor disse forbrytelsene har Pathet Lao-styrkene satt inn store angrep mot fienden, og frigjort atskillige sentrale steder.

Jo mer de amerikanske imperialistene og deres lakeier stoler på sin styrke til å løse Laos-problemet, dess større straffer fortjener de, og dess raskere kommer deres nederlag.

DEN MILITÆRE SITUASJON I LAOS

For å høyne moralen blant marionette-troppene i Vientiane har de 12 000 amerikanske »rådgivere» (bl. a. 1200 Green Berets) forsøkt å konsolidere »spesialtropper» (dvs. krigere fra Meo-stammen, som er en minoritet) for å bakke opp de reaksjonære Vientiane-styrkene, slik at disse kunne fortsette å utslutte frigjøringshæren. Dessuten har de trukket inn thailandske leietropper.

Over alt hvor disse soldatene ferdes, foregår dreping, massakrer, voldtekt og overtalelse av ungdommer til å tjene som kanonføde for USA-imperialistene. Samtidig tvinger de titusener av gamle folk, kvinner og barn til å forlate sine landsbyer og risåkrer som de har dyrket i generasjoner. Folk blir stuet sammen i såkalte »flyktningesentrer». På denne måten forsøker USA-marionettene å gjøre de frigjorte områdene til »en hvit sone»,

dvs. et ubeboet område — hvor frigjøringsstyrkene ikke kan hente støtte.

PÅ DEN POLITISKE FRONTEN.

For å unngå de nye fredsforslagene til Pathet Lao terper USA-imperialistene og Vientiane-lakeiene på sitt gamle tema: forsøk på å sverte DRV (Nord-Vietnam), som alltid har respektert Geneve-konferansen fra 1962. DRV underskrev Geneve-konferansen om Laos, hvilket USA ikke gjorde. Men folket i Laos lar seg ikke lure. Vi vet at amerikanerne er aggressorer og at de har utvidet krigen til hele den indokinesiske halvøya.

LAOS: SOSIALT OG ØKONOMISK.

USA forsøker å presse inn amerikansk-produserte og japanske varer på markedene i landsbyene i Laos. De forsøker å oversvømme det nasjonale marked, for å ødelegge alle greiner av nasjonal økonomi, slik at de kan gjøre Laos avhengig av amerikansk og japansk økonomi. I tettstedene har Lao-kulturen fullstendig mistet sin nasjonale karakter — og gitt etter for undergravende kulturell og artistiske aktiviteter som bare kan tjene til å forsumpe ungdommen.

Mat og våpen til frigjøringshæren.

TIL ET VITNE

En junidag i Oslo
sto du på en stol
foran tribunalet
og fortalte hva du het og hvor du kom fra.
Du var ni år
og brettet rolig ned strømpen
slik at alle kunne se
det napalmødelagte venstre beinet.

En morgen var skolen din blitt bombet
husene tok fyr
og du fikk brannsår.
Det er tre år siden
du er ennå invalid.
De amerikanske imperialistene
skulle »forebygge» aggresjon fra landet ditt.

Du var et tappert barn
mätte verden forlate deg din synd:
at du gikk på skolen i ditt land,
Den Demokratiske republikken Vietnam.
AHS.

Helsetjeneste for folket

DEN KULTURELLE SITUASJON.

Folks kulturelle nivå har gradvis blitt høynet. Under fransk herredømme fantes bare 60 folkeskoler i hele Laos — hvilket betydde at 95 % av folket var analfabeter. Det har tatt snaue fem år (1965–70) å bygge 2000 folkeskoler, 20 realskoler/gymnas og ett universitet, hvor all undervisning foregår på laotisk.

Takket være bevegelsen for folkelig utdanning, har vi i dag 159 leger, 200 sykepleiere og 5435 sanitærinspektører.

DE FRIGJORTE OMRÅDENE.

Omkring halvparten av Laos' befolkning bor i de frigjorte områdene som dekker ca. 2/3 av landet. Folk i disse områdene er mer enn noen sinne bevisst den kommende seier over imperialistene. Sammen med Pathet Lao har de tatt del i å bygge opp de frigjorte områder på alle måter. I dag er mer enn 600 kantoner administrert av folkets virkelige representanter, som folket selv har valgt.

Fra 1965 til 1969 ble det bygget mer enn 600 hydrauliske pumper, som kan vanne ca. 20 000 hektar risåkrer. Det betyr at folk kan høste to avlinger i året.

Mer enn 50 industrisentra har blitt opprettet — og disse forsyner folk i de frigjorte områdene med daglige forbruksvarer og produksjonsutstyr.

Alt dette peker mot et nytt bilde av et samfunn — i et fredelig, nøytralt, demokratisk og forent Laos.

CIA finansierer opiumshandel

10–15 % av de amerikanske soldatene i Vietnam er nå heroinmisbrukere. Hoveddelen av heroinet kommer fra Indo-Kina, der det dyrkes og transporteres med støtte av CIA. Storprofitorerne på narkotikahandelen er nettopp USA-imperialistenes marionetter i Laos og Saigon.

Først det siste året er forholdet blitt mer alminnelig kjent. »Dagens Nyheter» kan melde 3/5-71 at flere parlamentsmedlemmer i Saigon er blitt pågrepet av tolltjenestemenn. Et eksempel er Phan Chi Thien som ble tatt med 4 kg heroin til en verdi av 6 mill. kroner.

Opiumet produseres av Meo-folket. Dette folket ble i sin tid utvalgt av CIA for å utgjøre et bolverk mot frigjøringsarmeen Phatet Lao. Sentrum for Meo-folket er Long Cheng. Der bygde CIA en hemmelig base midt under Geneve-forhandlingene om Laos. Styrkene som ble utdannet i anti-geriljakrig, besto først og fremst av lokale leiesoldater fra Meo-folket. I hæren fantes det også en god del gamle Chiang Kai-shek-soldater. De to CIA-eide flyselskapene Air America og Air Continental støttet opp om virksomheten.

Carl Strock skriver i »Far Eastern Economic Review» 30/1-71: »Long Cheng – hovedkvarter for Vang Pao og CIAs halv-militære operasjoner – er fortsatt forbudt område. I årenes løp er det åtte journalister, deriblant jeg, som har lyktes å komme inn i Long Cheng. Der så jeg amerikanske besetninger laste T-28 bombefly mens bevæpnede CIA-agenter pratet med thailandske soldater. På torget var det hauger av råopium til salgs for 52 dollars pr. kg.» Til sammenlikning koster 1 kg 2000 dollars i San Fransisco.

Før 1963 var det den korsikanske mafiaen som hadde mye av kontrollen med narkotikahandelen, men etter at kampene ble intensivert, overtok det Kgl laotiske flyvåpen (gitt av USA) mye av frakten. I hele dette spillet er også Meo-folket blitt lidende – befolkningen har i disse årene minsket fra 400 000 til 200 000.

Overklasse og marionetter

Overklassen og maktthaverne i Laos har foruten handel også bygd »heroin-kokerier» som ligger gjemt i jungelen. Her blir heroinet reinfremstilt av opium under oppsikt av farmasøyter.

I Sør-Vietnam har også opiumshandelen ligget i hendene på toppene i marionette-regimet. Alt fra 1949 da Bao Dai ble statssjef har det vært slik. Han var tidligere politisjef og leder for Saigons kriminelle underverden. I 1954 overtok Ngo Din Nhu og fra 1955 kontrollerte familien Nhu hele Saigons narkotika-

handel.

Da Diem ble innsatt, trådte en ny mann fram på arenaen som underla seg flyvåpenet, regjeringsmakten og i tillegg opium- og heroin-handelen: Det var Cao Ky som klarte dette i åra framover. Mens

Soldatene røyker fra geværløpet.

Ky ennå bare hadde en beskjeden lønn fra flyvåpenet, holdt han store cocktailselskaper. I 1968 ble det avslørt av senator Ernest Gruening at Ky fire år tidligere var ansatt i CIAs »Operation Haylift». Oppgaven var å fly agenter inn i DRV, men Ky mistet jobben fordi han smuglet opium tilbake til Saigon fra Laos. I den siste tida har narkotikahandelen til marionettene i Saigon og CIA stadig vært i avisenes søkelys. De gamle påstandene om at det er FNL som står for handelen har vist seg grunnfalske. Mye tyder også på at narkotikaen fraktes med militærfly direkte eller via Taiwan til USA.

Når en tenker på de store problemene som USA-imperialistene har med narkotika i sine egne styrker, kan en lure på om imperialistene har mistet forstanden fullstendig. For maken til irrasjonelle handlinger og tydeligere eksempel på hvordan en skal grave graver for seg sjøl, skal det letes lenge etter.

Kilder: Kommentar 5-6/71, Ramparts mai-71.

John Wayne og geitebukkene hans

Dette er nok første gang at bladet »Alle Menn» bringes inn i FVs spalter. Grunnen er at vi kom over et nr. fra 27. juli som inneholder en artikkel om de amerikanske veterandemonstrasjonene og problemene innen hæren med narkotika og desertering i USA. Artikkelen inneholder ingen fullstendig analyse av det som skjer, men en beskrivelse av forholdene slik at leserne kan trekke sine egne konklusjoner av materialet – konklusjoner som nok ikke er særlig fordelaktige for USA.

»Rundt om i USA lever over 2 500 000 som har vært i Vietnam. Det er de tause veteraner. De fleste av dem vil helst glemme. De kommer ikke i soldatforlegningene for å utveksle minner, slik som deres fedre og bestefedre fra andre kriger gjorde – kriger som nok var blodige, men likevel syntes å ha et formål å dø for. Heller ikke privat hører man dem fortelle om sine krigsopplevelser. Ikke en

gang deres nærmeste familie får vite noe av det de har vært med på.

– Jeg fortalte min kone det først i ettermiddag, sa en tidligere sersjant som etter to års taushet besluttet seg å fortelle om en massakre hans avdeling var med på i Vietnam. Han er en av de mange som angrer.»

....

»Forsvarsdepartementet utbetaler 100 kr. til den som angir en desertør. Det minner sterkt om Judas' 30 sølvpenge.»

Artikkelen avslutter med følgende uten at For Vietnam slutter seg til forslaget: »Komikeren Dick Gregory har et annet forslag ifølge den danske redaktør J. Anker-Nilsen: Unge har ikke noe i Vietnam å gjøre. Nei, la oss heve verneplikten til 75 år og sende alle de gamle geitebukkene dit – under kommando av John Wayne...»

Skap enhet på Vietnam-opinionens ti krav

Denne delen av bladet er viet »Vietnam-opinionens 10 krav til regjeringa». Vi har forsøkt å utdype og konkretisere en del av punktene slik at leserne kan studere hva som ligger til grunn for kravene.

Kort sammenfattet uttrykker de 10 punktene et program for hva regjeringa kan gjøre for å bidra til at USA tvinges ut av Indo-Kina – som er det altoverskygende spørsmålet for de indokinesiske folkene i dag.

Forslaget tar sitt utgangspunkt i at regjeringa vil anerkjenne Nord-Vietnam. Det er første gang Norge offisielt handler stikk i strid med USA-imperialismens interesser. Representanter for regjeringspartiet har gjentatte ganger uttrykt sin solidaritet med de indokinesiske folkenes frigjøringskamp. For Arbeiderpartiet og regjeringa kan ikke dette bety annet enn at partiet må la denne solidariteten komme til uttrykk gjennom sin regjeringspolitikk.

Vi gjengir her forslaget til »Vietnam-opinionens 10 krav til regjeringa» sammen med en kort innledning:

Den siste tidens utvikling av krigen i Indo-Kina står i skarp kontrast til de løfter om fred og nedtrapping Nixon kom med før siste presidentvalg i USA og som han stadig gjentar. Under president Nixon har USA gått inn i Kambodsja, gjenopptatt bombeangrepene mot Nord-Vietnam og aktivt støttet Saigon-juntaens invasjon i Laos. Som en følge av dette har det militære og politiske fellesskapet mellom folkene i Nord- og Sør-Vietnam, Laos og Kambodsja blitt styrket og utbygd. Nixons politikk er »vietnamisering», som betyr økte leiehærer, som svar på den amerikanske troppereduksjon, intensivt bombing, bruk av kjemiske ødeleggesmidler og tvangskonsentrasjon av befolkningen. I denne politikken støtter han seg til det korrupte diktatur-regimet i Saigon.

Men denne politikken møter økt motstand. Ikke bare i Indo-Kina, men også i resten av verden og USA selv, hvor det er folket som må

Også i USA er det enhet bak
fordømmelsen av krigen ...

Enhet bak fordømmelsen av Vietnam-krigen – her i Vietnam

betale for imperialistenes krig gjennom økte leveomkostninger og ved å miste sine sønner. Krigen er ikke noe feilgrep, men en følge av at amerikanske næringslivsinteresser i forening med USAs politiske og militære elite ønsker å opprettholde og styrke sin kontroll over området. Det er de store monopolselskapenes og Pentagons/Washingtons krig, ikke det amerikanske folkets.

Utviklingen i krigen har overbevist fler og fler om at folkene i Indo-Kina fører en rettferdig kamp som krever vår solidariske støtte. Derfor må vi sammen med folk over hele verden reise kravet »USA ut av Indo-Kina, øyeblikkelig og uten vilkår». Bare fullstendig amerikansk tilbaketrekking kan løse de indokinesiske folks problemer og forhindre ytterligere lidelser.

Bratteli-regjeringens løfte om å anerkjenne DRV er et tegn på at kreftene som støtter USA-imperialistenes krig blir stadig mer isolert og markerer en endring i norsk offisiell politikk. Vi hilser regjeringens løfte om anerkjennelse med glede, og ser det som en klar politisk handling som forplikter regjeringen til en videre handlingsrettet konsekvent solidaritetspolitikk. Vi vil stille opp følgende 10 krav for en slik politikk:

Regjeringen må

1. Anerkjenne Den Demokratiske Republikken Vietnam (DRV) nå!
2. Klart fordømme og ta avstand fra USA-imperialistenes angrepskrig i Indo-Kina.
3. Støtte Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRRs) 7-punkt forslag for fred. Kreve at USA går med på å sette en endelig tidsplan for fullstendig og betingelsesløs tilbaketrekking av USA-tropper og USA-allierte tropper i samsvar med PRRs forslag.

4. Ikke tillate at norske interessegrupper bistår og profitterer på den amerikanske krigføringen i Indo-Kina, f. eks. i form av transport av krigsmateriell og annet gods som er nødvendig for krigføringen.

5. Stans all økonomisk og teknisk bistand til Ky/Thieu-regimet i Sør-Vietnam. Slik bistand ytes i dag gjennom den asiatiske utviklingsbanken og enkelte FN-organisasjoner og går bl. a. til Saigon-juntaens pasifiseringsprogram.

6. Snarest bryte alle forbindelser med Saigon-regimet.

7. Snarest gå til folkerettslig anerkjennelse PRR og søke opprettet diplomatiske forbindelser.

8. Umiddelbart ta skritt for å yte økonomisk og teknisk bistand til DRV og PRR, uten betingelser og i samsvar med PRRs og DRV's ønsker. Slike hjelpetiltak må ikke utsettes til krigen er slutt.

9. Innvilge Vietnamkrigsnektene politisk asyl i Norge.

10. Sette en stopper for all NATO-overvåking som NATO-ovelsen Good Heart viste, av politiske organisasjoner, bedrifter, skoler og andre som arbeider for at USA skal trekke seg ut av Indo-Kina.

Forslaget, med unntak av det 10. punktet, som foreløpig står for Solkoms egen regning, er utarbeidet av en redaksjonskomite, nedsatt på et møte mellom en rekke progressive organisasjoner i Oslo i år. Denne komiteen har bestått av representanter fra SF, UV og Solkom.

Situasjonen i dag krever at vi reiser en sterk opinion bak parolen – USA ut av Indo-Kina.

Og – at vi reiser så mange som mulig av de 10 kravene til regjeringen slik at denne blir presset til å føre en Vietnam-politikk som kan bidra til at USA tvinges til å evakuere Indo-Kina uten vilkår.

Norske redere krigsprofiterer

Ingen trenger å forundre seg over at norske kapitalinteresser har rettet blikket mot Sørøst-Asia; ett av de områdene i verden hvor det for tiden er stor fortjeneste å hente både til sjøs og på land. At det »gode investeringsklimaet» bl. a. skyldes Vietnamkrigens innflytelse på områdets økonomi, later ikke til å volde de norske imperialistene særlig hodebry. (Se FV 1/71).

Imidlertid er det langt mer å legge vekt på. Hva sier de norske myndighetene til den virksomheten som våre redere og andre framstående representanter for næringslivet bedriver? Regjeringen ønsker å anerkjenne Nord-Vietnam, noe som er en klar anti-imperialistisk handling innenfor vår hellige NATO-allianse. På samme tid tillater de en direkte og indirekte krigsbi-stand gjennom våre kapitalinteresser. I sannhet et uforenlig spill!

Vi har forsøkt å ta utgangspunkt i konkrete tilfeller når det gjelder disse forbindelsene. Vi har selv foretatt endel undersøkelser, og forsøkt kartlegge statens og næringslivets handlinger for å vise at de faktisk går hånd i hånd om å støtte USA-imperialistenes krig i Indo-Kina.

HELLIG KU

Norsk skipsfart er den hellige kua i norsk politikk. Alt er tillatt så lenge ikke handelsbalansen forstyrres. Eller man taler Washington midt imot . . . I de siste årene har rederne fått sluttet bort båtene sine uten nevneverdig innblanding fra myndighetene eller det norske folket. En kunne nesten bli fristet til å tro at norske skip holdt seg langt borte fra krigsområdet i Indo-Kina. Ett leserbrev i NÅ fikk oss på ganske andre tanker. Problemet utkrystalliserte seg etterhvert: Hvordan skaffer et ganske vanlig menneske seg opplysninger angående norske skip som anløper Indo-Kina? Skipslista skal liksom inneholde alle norske skips anløp rundt i verden. Vi fant tilfeldigvis ett anløp på Saigon: Wilh. Wilhelmsems »Trikolor», en stykkgodsbat som går i linjefart mellom USA og Det fjerne Østen. Innimellom kan en finne slikt, men et stort antall båter står bare oppført med »østen-fart», noe som kan gi grobunn for mange spekulasjoner. Det som imidlertid ikke står der, er norske skip som er registrert under fremmed flagg, f. eks. Panama, Liberia, Singapore. Dette har vært en vanlig vei for norske redere til å omgå norske skattebestemmelser, og er selvsagt like godt egnet til å unngå andre ubehageligheter.

KJEMIKALIER TIL SAIGON

Rederforbundet var nokså behjelpelig med opplysninger. »Anco Ville» er et kjemikalieskip som går i linjefart på Saigon, fortalte en hyggelig sekretær som arbeidet overtid. Det tilhører egentlig Klaveness på Lysaker, men for tiden er chartret bort til A. O. Andersen. Forøvrig hadde ikke Rederforbundet noen opplysninger å gi. En sekkefortegnelse over norske tørrlastskip i fast rute på hele SØA hjalp oss ikke særlig mye. Men vi fikk i det minste ett lite tips:

Vi ble henvist til de . . . som til enhver tid har oversikt over alle norske skip som befinner seg i krigsfarvann: Den Norske Krigsforsikring for Skip Gjensidige.

— Goddag, jeg ville gjerne ha noen opplys-

Norsk industri og skipsfart har funnet et fristed i Sørøst-Asia. Vi får ikke vite hvor godt dette er, heller ikke hvilke planer som legges for framtida. Norske skips seilinger på disse farvann er tabubelagt, kanskje dreier det seg om noen få skip, kanskje om mange. Men det som er klart er at norsk næringsliv kastet sine profittøyne på dette rike området — tausheten taler sitt tydelige språk. Men også staten hjelper til, med kreditter, med veiledning. Og gjennom internasjonale, USA-kontrollerte organer støtter den norske staten opp om alle USAs forgyves forsøk på å forhindre at folkene i Sørøst-Asia former sin egen framtid.

ninger angående norske skip som går i fart på Indo-Kina. Jeg har allerede forsøkt i Rederforbundet, men de henviste til Dem da de har mangelfulle opplysninger selv.

— Er det kanskje trafikken på Vietnam De sikter til?

— Ja, bl. a. Ifølge Rederforbundet skulle De være de eneste som sitter inne med oversikten over dette. Er det ikke så at Deres firma utbetaler et såkalt krigsrisikotillegg?

— Jo, det stemmer det. . . Unnskyld, jeg oppfattet visst ikke hvem De ringer på vegne av?

— Jeg ringer som privatperson og trenger disse opplysningene til en avisartikkel angående norske forbindelser med Sørøst-Asia.

— Vi har faktisk ikke anledning til å meddele noe om dette til utenforstående.

— Å, det var overraskende. . . Er det noen spesiell grunn til det? Er det kanskje av hensyn til myndighetene at slike opplysninger er konfidensielle?

— Å nei, slett ikke. Det er tvert imot rederienes navn vi ønsker å beskytte på den måten.

— Betyr dette faktisk at denne type opplysninger ikke kan komme publikum for øre?

— Som jeg sa, disse opplysningene er konfidensielle. Men De kan jo sjekke Skipslista.

— De får ha takk for de opplysningene jeg ikke fikk.

— Et øyeblikk; jeg kan for ordens skyld nevne saken for direktøren og eventuelt kontakte Dem nærmere om saken dersom han mener vi kan gå utenom reglene.

— Og alle kan vel forestille seg hvor mye vi har hørt fra våre venner siden. . .

Vi hadde nok et konkret utgangspunkt for undersøkelsene våre: Oljetankeren »Slidre» som har fraktet olje på Mekongelva de siste årene. Etter nok et par telefonsamtaler lyktes det oss å oppspore den »tidligere eieren», Karlander. En distingvert kontorsjefstemme fortalte villig om rederiets tidligere fart på Indo-Kina: Oljefrakter på Mekong og fast linjefart mellom Saigon, Danang og Natrang. Men han forsikret at denne trafikken hadde stanset for over ett år siden, samtidig med virkningene av nedtrappingen av krigen i Vietnam. Han betrodde oss også at rederiet til og med hadde hatt linjefart på Hanoi tidlig i 60-årene, men at en hadde blitt presset til å stanse farten av norske myndigheter! Hva den imøtekommende mannen ikke fortalte, var at Karlander har omregistrert endel av sine båter (deriblant »Slidre») til navnet Petter Roed,

Singapore. Kontorsjefen hadde sine ord i behold, og trafikken pågår sannsynligvis for fullt.

Vi har tidligere navngitt endel foretak i Sørøst-Asia, bl. a. Jotun fabrikker i Thailand. Det vi ikke visste tidligere, var at det eldste norske firmaet i Thailand er shippingagenturet Thoresen & Co., som har linjefart som basis. Firmaet har en gjennomsnittlig klarering på ett skip pr. dag. Hvor mange av disse som faktisk seiler på Indo-Kina er det ingen andre enn krigsforsikringsagenten som vet. . . Det er greit å merke seg at norsk skipsfart alltid holder seg i teten der det er penger å tjene.

DEN STATLIGE STØTTE

I 10-punktsforslaget er statens rolle og næringslivets rolle behandlet hver for seg. Betyr det at det ikke finnes noen forbindelser mellom disse hva angår handelen med Sørøst-Asia? På ingen måte. Hvis vi går til Direktoratet for Utviklingshjelp finner vi at staten gjennom dette organ finansierer og forenkler en hel del for næringslivet. Ikke bare gir de ut små lekre brosjyrer med orientering om alle de statlige garantier som finnes for bedrifter som ønsker å etablere seg utenlands, de har også en egen avdeling som bistår med hjelp. Og hvilke garantier finnes? Støtte til forundersøkelser (50 % av den totale kostnaden) er noe næringslivet gleder seg over. Garantier mot nasjonalisering og ekspropriasjon forhindrer at norske bedrifter løper den minste lille risiko om folket i det respektive land finner ut at det selv vil bruke og utnytte sine naturressurser. Eksportkreditgarantier er en annen service-ordning fra statens side for å hjelpe norske bedrifter i den tøffe kampen om verdensmarkedet. Dette innebærer at hvis en norsk bedrift eksporterer en vare til et »u-land» betaler Direktoratet kjøpesummen og vedkommende land skylder deretter Direktoratet. I 1970 ble det investert — og garantert av staten — for 20 000 dollar i Thailand. Samme år ble det i Singapore investert — og garantert — 378 000 dollar. Det er helt umulig å få tak i hva slags investeringer det er tale om. Og hva angår eksportkreditgarantier beløper de seg i 1970 til 735 000 dollar for Thailand.

Norge er medlem av Den internasjonale bank for gjenreisning og utvikling — Verdensbanken. Norges andel beløper seg til 204,8 millioner dollar (av en total aksjekapital på 23 158,8 millioner dollar pr. 30. juni 1970).

Verdensbanken sysler med mange ting, ikke bare låner man ut penger, en finansierer også mer eller mindre egne prosjekter. Et av dem er et enormt veinett i Thailand. Men først noen ord om Thailand. USA har i flere år militarisert og forandret Thailand (med god hjelp av en samarbeidsvillig regjering). Dette innebærer bl. a. bygging av baser, havner og flyplasser. Dette for at de amerikanske krigsflyene raskt kan nå sine militære mål i Vietnam.

Tilbake til Verdensbankens nett. Hvis man studerer et kart oppdager man at de fleste transportåre som bygges eller forsterkes tilfeldigvis går mellom steder som samtidig har blitt forvandlet av USA til militærbaser.

Ingen blir vel forbauset over at USA selv kontrollerer 30 % av stemmene i Verdensbanken — og at sjefen heter Robert Mac-Namara. Norge er altså med på å støtte et system som til syvende og sist bidrar med å forenkle USAs luftkrig i Vietnam.

Stopp overvåkinga av de progressive

Nå overvåkes progressive fra flere hold, men i dette 10. punktet er NATO spesielt nevnt. Det er stadig like viktig å understreke sammenhengen mellom Vietnamkrigen og NATO, der NATO inngår som et viktig ledd i USA-imperialismens apparat. På denne bakgrunn hevdet Solkom blant annet kravet om at Norge skal ut av NATO. Dette standpunktet danner det klareste bindeleddet mellom de forskjellige fronter her i landet i kampen mot overvåkinga.

Når det gjelder kravet om at registreringa og overvåkinga straks skal stoppes, kan det begrunnes så enkelt som å vise til de demokratiske rettigheter som er stadfestet i det norske lovverket. Myndighetene forsynder seg grovt mot prinsipper som meningsfrihet og organisasjonsfrihet så lenge NATOs øvelser og den lyssky registreringsvirksomhet får fortsette.

«GOOD HEART»

Under NATO-øvelsen «Good Heart» i vinter lekte våre militære myndigheter med en tenkt krisesituasjon der SUF og FNL-gruppene sto bak streiker, uroligheter og sabotasjeforsøk i byer i Trøndelag og Møre, kunne Klassekampen avsløre i mai i år. Dette var det grelleste eksempel på hvordan demokratisk arbeidende organisasjoner blir hengt ut som kriminelle og «farlige» foretak. Men det var ikke det eneste tilfellet. Senere kunne Dagbladet avsløre militærøvelser rettet mot arabere — ellers er det en gammel og kjent sak at det foregår politisk overvåking av politiske organisasjoner, fagforeninger og enkeltpersoner. Under demonstrasjoner blir deltakerne systematisk fotografert, og politiadjutant Ole Dahl sa i oktober 1970 til Morgenposten at: «Vi har både uniformert og sivil overvåking ved demonstrasjoner.» Men «det

er en intern sak hva billedmaterialet fra demonstrasjonene brukes til», slår han videre fast.

Lekkasjen i forbindelse med «Good Heart» viser med all tydelighet hvordan overvåkinga kan benyttes i planlegginga av forsøk på å kriminalisere lovlig virksomhet. Ikke bare progressive som klart fordømmer USAs krigføring er i «unåde» hos myndighetene, men også EEC-motstandere er i søkelyset (ref. Asbjørn Bryhn, tidligere sjef i overvåkingspolitiet, i VG 6/7-63). Dette står i skarp motsetning til de gjentatte forsikringer om at det ikke finner sted politisk registrering av vanlige borgere i Norge. Det er all grunn til å se meget alvorlig på denne virksomheten og NATOs øvelser i borgerkrig mot tenkte femtekolonister fra dagens virkelighet. NATOs folkefiendtlige karakter kommer klart fram når to navngitte legale organisasjoner utpekes som fiender. Men her som ellers i verden er alle anti-imperialister og motstandere av USAs krigføring fiender av NATO-generalene som representerer USA-imperialismen. Derfor er det ikke overraskende at angrepet på våre demokratiske rettigheter kommer fra det hold, men folk burde få øynene opp for denne truselen og kreve at NATOs overvåking og registrering stanses straks.

Politisk asyl — en markspist rettighet

Forkrøplede Vietnam-veteraner er bitre på krigen

Motstanden mot USAs krigføring antar flere og flere former. Desertering og militærnekting ble tidlig et effektivt middel. De offisielle sifre fra den amerikanske regjeringen angir at 40 227 deserteerte i 1967, 53 357 i 1968 og 73 121 i 1969. Mot slutten av 1970 befant det seg rundt 100 000 Vietnam-krigsnekttere i Canada. Myndighetene skjønte også hvor effektivt dette midlet var og svarte med harde reaksjoner. Militærnektterne måtte forlate familiene og leve i landflyktighet. Sverige ble et av de viktigste tilfluktssteder for politiske flyktninger.

Våren 1967 kom de første desertører til Sverige, og antallet ved årsskiftet 1970 lå på ca. 500. De fikk tilsynelatende en god mottakelse, og flyktningene fattet godt mot og trodde de skulle få innvilget politisk asyl. Men den gang ei. Den svenske regjeringen nektet gang på gang å gi flyktningene denne sjansen til å skaffe seg et fast støttepunkt. Da avslagene ikke kunne begrunnes med henvisning til loven, forsøkte en behendig å unngå en direkte konfrontasjon med kravet om politisk asyl. I stedet for å benytte begrepet «politisk asyl», ble det fastslått en ny klassifisering som gikk på at desertører (og bare for desertører) skulle garanteres oppholds- og arbeidstillatelse av humanistiske grunner. Dette åpnet adgangen til å praktisere en korttids-oppholdstillatelse og gjøre sjansen til fornyelse ganske usikker. Retningslinjene ble vage og åpne for tilfældige tolkninger.

Både desertører og militærnektterne og store deler av det svenske folket syntes det var uforståelig at ikke desertørene fikk status som politiske flyktninger. Det ble med rette hevdet at den svenske regjeringens opptrådte motsigelsesfylt når den på den ene siden fordømmer USAs angrep i Vietnam, men på den andre siden nektet å anerkjenne desertering og militærnekting som politiske handlinger og at disse kvalifiserer for politisk asyl.

I NORGE

Årsaken til at vi har gått såpass inn på de svenske forholdene, er at vi har en noenlunde parallell lovgivning her i landet. I våres bevirket norske myndigheter til at to desertører ble utlevert til Nixon-regimet. De fikk ikke oppholde seg her i landet etter at de hadde sonet sin straff for misbruk og besittelse av narkotika. Utlevering til amerikanske myndigheter medfører i alle tilfeller harde straffer — uttalelser fra den høyeste militærdømstolen i USA tyder til og med på at dødsstraff er mulig. Desertørene protesterer mot en urettferdig krigføring og nekter å medvirke til at de indokinesiske folkene blir påført flere lidelser. Takken de får, er fengsel og en ødelagt framtid.

Den norske regjeringa kan bidra med motarbeidelse av denne krigen om desertører og militærnekttere innvilges politisk asyl. Ifølge

Fremmedloven av 27. juli 1956 er adgang til dette — her heter det i § 2: «Politiske flyktninger skal med mindre særlige grunner taler imot det, gis fristed (asyl) i riket dersom de søker om det. Som politiske flyktninger anses den utlending som i sitt hjemland med rette frykter for politisk forfølgelse. Med politisk forfølgelse forstås at noen pga. rase, religiøs, nasjonal politisk oppfatning, medlem i spesielle sosialgrupper eller av andre politiske grunner utsettes for forfølgelse som retter seg mot hans liv eller frihet.» I «Juridisk leksikon» av Egil Gulbrandsen heter det: «Norske statsborgere kan aldri utleveres til fremmede land, og det samme gjelder politiske flyktninger.»

KLARE LOVER

Dette skulle være rene ord og ikke gi rom for juridiske krumspring. Like klar er loven om utlevering av forbrytere (fra 13. juni 1908) der det heter i § 3: «Utlevering kan ikke skje for noen politisk forbrytelse ei heller for noen alminnelig forbrytelse som er forøvet i forbindelse med en politisk forbrytelse og i hensikt å fremme det ved det tilsiktede mål.» Særlig står § 5 i skarp kontrast til det som i virkeligheten skjer med desertørene: «Utlevering kan alene skje på det vilkår at den utleverte i den stat han utleveres ikke skal straffes for noen annen for utleveringen begått straffbar handling enn den eller de for hvilken han er utlevert.»

Med andre ord om Norge utviste de to desertørene pga. narkotikamisbruk, skulle dette etter § 3 egentlig ikke ha skjedd overhodet, men i alle tilfelle skulle de i USA bare kunne straffes for nettopp misbruk av narkotika. Dette vet vi ikke skjer.

Nå er ikke misbruk av narkotika under noen omstendighet noen god ting, men viktigheten av at desertørenes handling er anti-imperialistisk og er rettet mot USAs krigføring må overskygge dette. Dessuten er det et vrangbilde å framstille alle desertører som misbrukere. Derfor rimer regjeringas holdning dårlig med samferdselsminister Reulf Steens krav om at regjeringa i Norge i utvetydige vendinger overfor regjeringa i USA distanserer seg fra den stadige opptrappinga av krigshandlingene. Utlevering av desertører støtter Nixon-regimets blodige krig som en i ord tar avstand fra. Å sette sine ord ut i handling vil si ikke under noen omstendighet å utlevere desertører eller militærnekttere til myndighetene i USA.

Imperialisme - mord for profitt

De nylig avslørte Pentagon-dokumentene om krigen i Vietnam bekrefter det som mange forlengst har forstått, nemlig at Vietnamkrigen og dens gang har vært nøye planlagt, og at det ikke har vært tilfeldigheter som rådet.

Hvorfor fører USA-lederne krig i Indo-Kina på tross av motstanden hos det amerikanske folket? Mennesketapene og de materielle utgiftene er store, men likevel holdes krigen gående. Altså må det være noen som tjener på den. Og disse «noen»s interesser må veie tyngre enn interessene til den alminnelige mann og kvinne.

Noe som karakteriserer det økonomiske systemet i USA er at næringslivet domineres av et lite antall monopolgrupper. Etter hvert som det amerikanske markedet mettes, tvinges monopolene til å finne nye områder for varene sine. Det finnes f. eks. enda noen steder på jorda hvor coca-cola ikke har gjort sitt inntog.

De store fortjenestene som de amerikanske monopolforetakene hover inn, må investeres i nye foretak for å sikre stadig nye og større gevinster. Investeringsklimaet i USA er ikke særlig gunstig for tiden så monopolene må satse i utlandet, da særlig i undertrykte nasjoner hvor investorene blir garantert stabile økonomiske forhold. Ofte helt fascistiske regjeringer sørger for «ro og orden». Arbeidernes lønninger blir holdt nede, og alle deres rettfærdige forsøk på å få hevet dem blir slått brutalt ned.

For å være sikker på å få god fortjeneste må den amerikanske industrien kunne skaffe billige råstoffer. Det begynner etter hvert å bli en mangelvare i USA, så hva er da mer naturlig for de amerikanske monopolforetakene enn å gå til andre land etter det de trenger. Og det blir ikke en handel på like vilkår mellom to nasjoner. DETTE ER IMPERIALISME.

NYKOLONIALISME

Imperialismen forsøker, gjennom nykolonialistiske metoder, å opprettholde eller gjenopprette sitt herredømme over den delen av verden hvor den har interesser. Nykolonialismen forsøker å lenke de nye statene med politiske, militære og økonomiske midler for å kunne fortsette å utbytte dem. Det kalles for hjelp, men utallige eksempler fra land som har blitt utsatt for den, viser at den så langt fra har bidratt til å bedre levevilkår for befolkningen. En mann ved navn Adolf Berle jr. som tilhører monopolsirkelene i USA, har innrømmet at all praten om nytten ved utenlandske kapitalinvesteringer i u-landene er ganske tåpelige, for, sier han, «utenlandsk og/eller privat investering kan industrialisere, ja tilmed øke produksjonen, og likevel la massene bli i den dårlige situasjonen de var».

Hvor mislykket denne økonomiske «hjelpen» har vært er Latin-Amerika et godt eksempel på. En alliansepakke med USA, som ble underskrevet i 1961, tok sikte på å sikre en økonomisk vekst på 2,5 prosent pr. år. Selve pakten foreskrev som en nødvendig betingelse at det ble gjennomført sosiale og økonomiske reformer for å frigjøre produksjonskreftene i Latin-Amerika. «Framskrittalliansen», som denne alliansen ble kalt, var fullstendig mislykket. Jordreformen, som var en nødvendig forutsetning for alliansens målsetting, sto fremdeles etter to år på papiret i ti land uten at det var gjort noe vesentlig framskritt i praksis. En av årsakene var at USA tok sikte på en «revolusjon ovenfra»

istedenfor nedenfra. USA ba de få rike makt-haverne i Latin-Amerika om å underskrive sin egen dødsdom ved å gå med på jordreform.

SOSIAL STABILITET.

Det viktigste for USA i Latin-Amerika (også i Indo-Kina) er å bevare sosial stabilitet. For så lenge de tradisjonelle grupper av makthavere beholder herredømmet, kan USA bevare sine interesser. Enkelte reformer må riktignok gjøres for å holde på det bestående. Som president Kennedy uttrykte det: «De som har rikdom og makt i de fattige land, må kjenne sitt eget ansvar. De må lede kampen for de grunnleggende reformer som alene kan bevare rammen om deres egne samfunn. De som gjør fredelig revolusjon umulig, vil gjøre voldsom revolusjon uunngåelig.» Ved å støtte korrupte regjeringer som ikke har folkets støtte i ryggen, sikrer USA seg status quo. Amerikansk militærhjelp bygger opp hærer som ikke betyr noe i internasjonal målestokk, men innenrikspolitisk er overmektige. Hvert land er okkupert av sin egen hær.

En viktig grunn til at «hjelp» i form av privat amerikansk investering i utlandet blir til så liten velsigning for den lokale befolkningen, er at USA opererer med en lov av 1962 om utenlandshjelp som pålegger presidenten å stanse all utenlandshjelp til et land som enten nasjonaliserer eller legger større byrder på bedrifter der amerikanske borgere eier over 50 prosent av aksjene.

TRE SENTRALE personer i imperialistgalleriet: presidentene Eisenhower, Kennedy og Johnson med lakeier.

Og USA-imperialistene skryter av de profittene som nykolonialismen innbringer dem. Presidenten i det amerikanske selskapet International Harvester har uttalt: «For hver dollar vi i løpet av de siste fem år har brukt til forskjellige formål utenfor USA, har vi fått tilbake 4,67 dollar.»

JUNIORPARTNERE

Til å opprettholde sitt imperialistiske system har USA fått behov for hjelp. På grunn av sine store vanskeligheter ute og hjemme har de måttet overlate det meste av den direkte krigføringen mot folkenes frigjøring til sine marionetteregjeringer. I tillegg til dette har USA måttet overse tildels store motsetninger til mindre imperialistiske makter for å få dem til å bidra mer til opprettholdelsen av det imperialistiske verdenssystem. Dette er i korte trekk innholdet i Nixon-doktrinen som er den nye strategien for USAs utenrikspolitikk i 1970-årene. (Du kan lese mer om den i FV 1/71.) Vest-Tyskland og Japan regnes for å være USAs viktigste juniorpartnere, begge voksende imperialistiske stater. Vest-Tyskland er den dominerende makt innen EEC, en blokk som i hele sin karakter er dominert av europeiske og amerikanske industrimonopoler.

NORGE OG EEC

Den norske regjeringen har søkt om fullt medlemskap i EEC. Norge er fra før tilknyttet USA-imperialismen militært og politisk gjennom NATO. Økonomisk har også amerikanske og europeiske monopoler fotteste i Norge. En tilknytning til EEC vil bety at Norge knyttes enda nærmere til USA-imperialismen og dens juniorpartner Vest-Tyskland. Dette vil bety en styrking av imperialismen overfor verdens undertrykte folk generelt. For Solkom er det spesielt viktig at et utvidet og styrket EEC, med USAs støtte og Vest-Tyskland som den ledende makt, vil styrke USA-imperialismen overfor de indo-kinesiske folkene og deres kamp for selv-råderett. De indo-kinesiske folkene er førende i kampen mot imperialismen og deres seier vil svekke imperialismen overalt ellers i verden, også i Norge.

Etter som det er i Indo-Kina at USA-imperialismen er mest på defensiven, er det nødvendig at vi konsentrerer vårt solidaritetsarbeid til det området. De indo-kinesiske folkene har, med Vietnam i spissen, gjennom mange års tapper kamp vist verdens folk at selv en militær supermakt som USA er svak når den står overfor et enhetlig folk som bruker folkekrigens metode. Den viktigste forutsetningen for seier over imperialismen er altså den totale mobiliseringen av folket. Men ved siden av dette, så har den internasjonale solidariteten fra verdens folk en stor betydning fordi den bidrar til å øve et politisk press på USA-imperialismen og dermed framskynde det indo-kinesiske folkets seier.

(Imperialismen i Indo-Kina spesielt er grundig dokumentert i tidligere For Vietnam.)

Endel kilder til denne artikkelen og stoff til videre studier:

»Glimpses of US neocolonialism» (Vietnamese Studies)

»USA og den tredje verden» (David Horowitz) For Vietnam 1/71

»Imperialismen i vår tid» (Harry Magdoff)

De frigjorte områdene — lyspunkter i krigsherjet land

Det er blitt skrevet og sagt mye om vietnamesernes folkekrig. Vi vet at deres kamp er en kamp ført av folket under ledelse av FNL. Vi vet at FNLs viktigste oppgave er å samle, organisere og hjelpe det vietnamesiske folket.

Det er blitt skrevet og sagt at FNL har sin bredeste støtte i de frigjorte områdene. Hva betyr dette — og hva karakteriserer de frigjorte områdene i Vietnam?

DE FRIE OMRÅDENE

Vietnam er først og fremst et jordbruksland, derfor er arbeidet på landsbygda noe av det viktigste, og det er her vi finner størstedelen av det frie Sør-Vietnam. Allerede i 1967 kunne Washington Post melde at 80 % av landområdene i Sør-Vietnam var frigjort fra amerikanernes herredømme. Dette omfatter 10 millioner av landets 14 millioner innbyggere. De frigjorte områdene har ingen bestemt frontlinje og ingen klare grenser slik tilfellet er i en rein militær invasjonskrig. Som oftest starter motstanden i landsbyene, der det i lengre tid har eksistert undergrunnsorganisasjoner: partisan-grupper, bondeforeninger, kvinne- og ungdomsorganisasjoner etc.

FOLKET BESTEMMER

Det første tiltaket som blir gjort etter at landsbyen har reist seg til kamp mot Saigon-regimet og amerikanerne — er å organisere valg der alle over 18 år har stemmerett. Det blir valgt en landsbykomite og en ordfører.

Landsbykomiteen tar initiativet til aksjonsgrupper med spesielle virkefelt: forsvar, skolevesen, helsestell, kultur, jordbruk og andre økonomiske næringer. Spesielt er «ungdomsbrigadene» aktive i svært kritiske situasjoner der det trengs øyeblikkelig arbeidskraft: gjenreisning etter bombeangrep, graving av kanaler og grøfter i flomsituasjoner, og hjelp til innhøsting av avlingene i særdeles utsatte landsbyer. Disse revolusjonære landsbykomiteene har siden 1961 vært ledende i motstandskrigen.

Organisert utnyttelse av jorda i de frigjorte områdene

JORDREFORMER.

Uhyre viktig for frigjorte landsbyer er å gjennomføre demokratiske jordreformer. Gods- eiernes jord blir utparsellert til de fattige bondene, gratis og uten vilkår. Over to millioner hektar jord er blitt delt ut på denne måten.

Bondene arbeider ikke lenger bare på «egen

jord» hver for seg. De organiserer seg i «grupper for flersidig hjelp» og arbeider samlet, fra rismark til rismark. På denne måten har bondene også greid å grave tusenvis av kilometer overrislingskanaler som tilfører markene kontinuerlig vannforsyning. Til tross for stadige amerikanske napalm-angrep, gift- og kjemikalieover-sprøytninger klarer folket i disse områdene å øke jordbruksproduksjonen og utvikle nye metoder.

INDUSTRI OG FAGFORENINGER.

Det finnes lite storindustri i de frigjorte områdene, men folket har bygget opp fabrikker som lager våpen, tekstiler, legemidler foruten boktrykkerier. Dessuten arbeider de fleste bondene med bi-næringer mellom de to risavlingene, noe som sjelden eller aldri forekommer i de okkuperte områdene. Denne bi-næringen omfatter alt fra matteveving, kurvmakerindustri og fiskeforedling til fjorfehold. Det har vært en jevn produksjonsøkning til tross for krigen — og i forhold til de områdene som ennå er kontrollert av Saigon-regimet.

Fagforeningsmedlemmene er aktive både i helse- og skolevesen. Men deres viktigste funksjon er å holde kontakten mellom by og land. Det finnes hemmelige fagforeninger i de store byene og arbeiderne her gjør en stor innsats med våpenforsyning til landsbygda. Til gjengjeld får de med ris tilbake til byene.

HELSESEKTOREN.

Så tidlig som i 1964 meldte telegrambyrået Reuter at «det har lyktes 'Vietcong-elementene' å øke den tekniske standard i helsevesenet og bygge opp et stort antall medisinske sentra.»

FNL har satset stort på et effektivt nett av helsestasjoner utover landet. I 1964 var det bare

tre legehøyskoler i de befrie områdene — i dag er det minst en pr. provins. I alle distrikter finnes sykepleierskoler, diakoner, laboranter og jordmødre. Dessuten utdannes lekfolk som skal drive hygienetilsyn og forebyggende helsetiltak.

Sykehusene er så godt organisert at det er mulig for alle å få behandling, enten de bor i frigjorte eller Saigon-kontrollerte områder. All sykehusbehandling er gratis, i motsetning til helsestellet i Saigon-regimet der legene konsentrerer seg i storbyene og betrakter sitt yrke som en lett måte å bli rik på.

I juli måned i år meldes det fra en provins, Vest Nam Bo, at det har blitt opprettet 230 terapeutiske tiltak og 70 gynekologiske sentra. Hvert distrikt har sin lege eller sykepleier og hver landsby en lege eller assistentlege. Spesielt er det nylig gjort store tiltak på mor/barn-sektoren. Hver provins har fått et mobilt helsesteam som hjelper folkene i områdene som er fiendekontrollert.

I år blir det dessuten produsert 150 forskjellige medisiner, inkludert antibiotika fra lokale råstoffer — i småfabrikkene i de frie områdene.

Med kunnskap som våpen

UTDANNING.

I 1970 hadde de frigjorte områdene i alt 7100 skoler med ca. en million elever fra førskoleklasser til sekundærutdanning. I 1969 ble det i de to provinsene Vest Nam Bo og Sentral Trung Bo åpnet bortimot 1000 nye skoler.

I dag går alle skolepliktige i de frie områdene på skolen. Mens i de fiendekontrollerte sonene er de fleste barn frarøvet denne rett — for, som avisen «Frontline» i Saigon skriver: «Amerikanerne omgjorde skolene til konsentrasjonsleire i forbindelse med pasifiseringstiltak...» Fra FNLs initiativ har utdanningstiltak bredt seg også til distriktene hvor minoritetsgrupper er bosatt. Her får barna undervisning på sitt eget morsmål parallelt med standard vietnamesisk.

Høyere utdanning er ennå ikke særlig utviklet. Det finnes ikke noe universitet, men FNL driver mange høyskoler og gir faste kurs og seminarer i pedagogikk, økonomi, medisin, farmakologi og andre emner.

Fra å være noen få patriotske lærere i begynnelsen, har lærergruppen økt til titusener. I 1963 ble Den Patriotiske Lærerforeningen dannet. I dag finnes det lærerskoler i alle provinser — flere er så store at de rommer opp til 600 elever.

Det eksisterer en anti-analfabet-bevegelse som driver aktiv kamp mot den gamle analfabetismen på landsbygda — i mange provinser er denne avskaffet. Mottoet er: «De som kan lese og skrive, lærer de som ikke kan.»

KULTURFRONTEN.

Ministeriet for informasjon og Kultur i Sør-Vietnam avholdt i år en konferanse hvor kulturfronten i de frie områdene ble drøftet og

Hva står Saigon-juntaen for ?

I mai 1969 uttalte den amerikanske senatoren McGovern om «regjeringen» i Saigon: «De forente stater har på en tåpelig måte overgitt sin prestisje til et råtens politisk regime som ikke representerer noen – dette regimet har aldri hatt støtte fra folket i Sør-Vietnam.» Den gangen var ikke alle så villige til å høre sannheten. I juni i år uttaler McGovern sin mening om forholdene i Saigon på nytt: «Det sørvietnamesiske folket ser på det forestående valget som en dårlig komedie. . . General Thieu, som kontrollerer Nasjonalforsamlingen og provinsrådene, vil velge sin motstander, slik at valget vil foregå akkurat som planlagt.»

I dag har en stadig voksende verdensopinion godtatt denne sannheten. Det tør ikke lenger herske tvil om at Saigon-regimet med Van Thieu og Ky i spissen er noe av det mest råtne og korrupte verden har sett i de seinere år. Betegnende nok kalles de offentlig for «Saigon-quislingene».

DE STORE MENN

Thieu og Ky er begge offiserer, med utdanning fra vestlige militærakademier. Før de trådte i tjeneste hos amerikanerne, hadde de løpt franskmennenes ærender i mange år – mens folket kjempet for uavhengigheten. Det er velkjent at de har deltatt i kupp til amerikanernes og Diems fordel. De vet å sikre sine personlige interesser bl. a. ved å plassere store pengesummer i sveitsiske banker. Selv om vestlig presse har holdt tett i det lengste, er det ingen hemmelighet at korrupsjonen er en av hovedsidene ved «regjeringen» i Saigon. Nylig ble det også avslørt at de store menn har vært sentrale personer i Sør-Vietnams narkotika-

satt inn i den politiske enheten. Det ble bl. a. framholdt at det kulturelle og informative arbeidet tjente til å oppmuntre den revolusjonære heroismen, å ivareta Vietnams eldgamle tradisjoner og videreføre den revolusjonære kunst og kultur – og kontinuerlig nedkjemping av fiendens undergravende og demoraliserende kultur.

I de frie områdene sirkulerer sju aviser og åtte tidsskrifter. Publikasjonen av bøker øker stadig, dikt, skuespill og musikkstykker blir utgitt – en god del oversettes til engelsk, fransk og spansk. I mange landsbyer bruker folket forskjellige uttrykksmetoder for å informere om politiske og militære hendelser. Propagandalag og danseensembler infiltrerer både byer og fiendeområder med nytt fra fronten og revolusjonære sanger.

I de to siste åra har Giai Phong filmstudio laget 20 dokumentarfilmer og nyhetsfilmer om forskjellige temaer. At kunsten i det frie Vietnam har nådd et høyt nivå, vises ved at ikke mindre enn tre filmer laget i de frigjorte områdene, med temaer fra folkekrigen, har oppnådd internasjonal berømmelse og førstepriser, både i Asia og Vest-Europa. Det arrangeres kunstutstillinger – i januar 1970 ble en slik utstilling sendt rundt i de frigjorte områdene, og oppnådde omtrent 3000 besøkende. Bortsett fra de kulturelle aktiviteter som blir arrangert fra sentralt hold, blomstrer folkekunsten i landsbyene. Så og si hver eneste landsby har minst en dansetropp eller teaterlag. Kunsten og kulturen blir verdsatt på like linje med militær og politisk kamp, og det har vist seg at kulturen er en av hovedsidene i kampen mot Saigon-regimet og de amerikanske imperialistene.

smugling til egne tropestyrker. (Se art. annet sted i bladet.)

AVHENGIGHETEN

Walter Lippman, Newsweek 2/12-68: Det nåværende regimet i Saigon ville ikke vært der i det hele tatt om ikke amerikanske tropper var der. Senator John Sparkman, AP 9/3-69: Uten økonomisk hjelp fra USA ville den Sør-Vietnamesiske regjering falle sammen. Begivenheter har vist at så snart Nixon vinker, løper mario-nettene til – og invaderer Kambodsja og Laos med USA i ryggen.

Rolig tilbakelet i sine regjeringsposisjoner, med dollarsikkerheten i lomma, sitter Saigon-juntaen og ser på at det sørvietnamesiske folket blir bombet ihjel, at jord og utmark blir forgiftet, at barn brennes av napalm.

Rolig lar de landets økonomi bli totalt bankerott. I 1970 var det en gjennomsnittlig prisstigning på 7–10 % pr. måned. Risen har steget med 80 % på ett år. Ris var før en overskuddsvara i Vietnam. Nå må den innføres.

FENGSLER, TORTURER OG ÖDELEGGELSE

Thieu-regimet regjerer ved hjelp av tortur og vold. Alle, både potensielle og erklærte motstandere, risikerer fengsel i årevis, uten lov og rettsak, dersom de uttaler ønsket om fred.

Bestill Solkom-materiell !

Send meg så raskt som mulig pr. post-oppkrav:

- ...FNL-oblater a kr. 0.05
- ...Frigjøringsfondplakat a kr 1.00
- ...Ho Chi Minh-plakat a kr. 3.00
- ...FNL-merker a kr 1.00
- ...For Vietnam 2/68 a kr. 1.00
- ...For Vietnam 3/68 a kr 1.00
- ...FV 4/68 a kr 1.00
- ...FV 1/69 a kr 1.00
- ...FV 2/69 a kr 1.00
- ...FV 3/69 a kr 1.00
- ...FV spesialnr 2/69 a kr 1.00
- ...FV 1/70 a kr 1.50
- ...FV 2/70 a kr 1.50
- ...FV 3/70 a kr 1.50
- ...FV 4/70 a kr.1.50
- ...FV 1/71 a kr 1.50
- ...FV 2/71 a kr 1.50
- ...FV folkemordshefte a kr 0.50
- ...FV programhefte a kr 2.00
- ...HUE-hefte a kr 0.50
- ...Grunnsirkel om Vietnam a kr 4.00

Navn:

Adresse:

Send bestillingen til **Solkom, Boks 558, Sentrum, Oslo 1**

NB! Alle som bestiller må betale portoen selv.

Det offisielle overslag over politiske fanger er ca. 20 000. Det spenner over et vidt spekter av folk – alt fra «vietcongsympatisører» til landets fremste politiske, intellektuelle og religiøse ledere. Nøytrale observatører mener tallet på fanger ligger nærmere 200 000. Seinest i mai i år hadde Dagbladet overskriften: «100 000 råtner bort i Sør-Vietnams fengsler».

Don Luce, amerikaneren som avslørte dette, har bodd i Vietnam i 6 år – og mener at USA finansierte 2,8 millioner til bygging av de beryktede tigerburene på øya Con Son.

På Vietnam-tribunalet i Oslo i vår, kom det fram fra utallige vitner at tortur er en allmenn foreteelse i sørvietnamesiske fengsler.

Saigon, som engang ble kalt «Orientens Perle», er nå et av verdens største forbryter-reir, med prostitusjon, narkotika, fyll, voldtekt på det daglige program. Samtidig hersker det en enorm fattigdom i millionbyen. Flyktninger lever i en usannsynlig elendighet, unge piker tvinges til en horetilværelse, 20 000 foreldreløse barn løper rundt i byen. Det totale antall foreldreløse barn i hele landet er bortimot 150 000.

Kulturen har utartet seg til det verste vestlige land kan eksportere. Sensur er helt alminnelig, 37 aviser har blitt forbudt det siste året. På tross av dette finnes det folk i Norge som forsvarer Saigon-regimet og USAs engasjement i Vietnam.

VALGNARRERIER

Det har blitt avholdt valg flere ganger for å gi regimet et skinn av demokrati. Men valgpropagandaen er etterhvert blitt grundig avslørt. I 1967, da Thieu kom til makten, viste det seg at kandidater som var i opposisjon var diskvalifisert på forhånd. Militære ble kjørt rundt til valgstedene og stemte flere ganger. Vietnam-eserne selv viste ingen interesse for valgene. Ledende politikere i Saigon anså valgene for kun å tjene en ting: USAs interesser. En gruppe som president Johnson sendte for å kontrollere valgets gyldighet i 1967, måtte konstatere at det i en provins med kun 120 000 stemmeberet-tigede, ble det avgitt 150 000 stemmer. Og tre uker før valgresultatet var klart, sendte Johnson gratulasjoner til Thieu og Ky – valgsieger!

3. oktober er det nytt valg. Valgets forløp er allerede klart. Thieu har «ordnet» en ny valglov som sier at hver kandidat til presidentvalget må godkjennes av 40 medlemmer i junta-nasjonalforsamlingen, eller av 100 medlemmer i provinsforsamlingene for å stille opp. Samtidig om-møblerte Thieu i juntaforsamlingen og sparket ut Kys tilhengere – hvilket har ført til brudd mellom Ky og Thieu. Ky hetser nå mot Thieu, og sier at regimet er verre enn «kommunistisk diktatur». . . Men saken er den at i 1967, da Ky hadde majoriteten forsøkte han seg med omtrent den samme valgloven. . . Det ser ut som Ky er ute av bildet.

Thieus sterkeste motstander blir general Van Minh. Han ledet kuppet mot Diem i 1963, inntok hans plass som president, men ble siden avsatt av USA og dro i landflyktighet til Thailand. Han har siden tilhørt den moderate buddistopposisjonen. Delvis blir han betraktet som en fredskandidat, men han har ikke støtte fra FNL, siden han er anti-kommunist. Til tider kritiserer han Thieu og Ky for valgfusk og henstiller til Washington om å gripe inn.

Over hele verden er meningen stort sett den samme: Saigon-regimet er ikke folkets valgte representanter.

Saigon-regimets menn forhindrer et folk fra å bestemme over sitt land.

for vietnam

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,-, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

En sak som stadig går igjen i argumentene til de som støtter USAs folkemord i Vietnam, er påstanden om at FNL utførte massakre i Hue. Vi har tidligere i FV 1/71 tatt opp dette forholdet. Imidlertid har det nettopp kommet et hefte som SFU har utgitt: »Kven vann propagandakrigen om Hue?» Heftet er et særtrykk fra Syn og Segn 6/71. Her blir påstanden om at FNL var ansvarlig for de store massakrene grundig tilbakevist. Realitetene i Hue-saka er at USA-imperialistene bombet denne gamle byen, full av kulturminner, sonder og sammen. Deretter satte imperialistene i gang sitt mektige propaganda-apparat hvor de forsøkte og delvis klarte å fordreie hele forbrytelsen. Det er de to SFU-erne Sissel Brodal og Arne Nygårdsmoen som har tatt for seg et stort materiale, for det aller meste vestlige kilder, og får fram det som virkelig er sannheten.

Solkom anbefaler heftet på det beste fordi det er grundig, og det fåes ved henvendelse til oss.

Gå med i Vietnam-arbeidet

ARENDAL
Gunnar Danielsen
Hulvn. 13
4800 Arendal

BERGEN
Boks 2827
5011 Bergen Nordnes

BJUGN
Willy Engvik
Fosen Gymnas
7160 Bjugn

BREIVIKBOTN
Vilfred Bjønnes
9596 Breivikbotn

BÆRUM
Lisbeth Hansen
Brognedraget 16
1347 Hasle

DRAMMEN
Drammen FNL
Boks 1541
3001 Drammen

DRÖBAK
Morten Larsen
Sorenskriver Ellefsens vei 5
1440 Dröbak

EIDSVOLL
Stein Oppedal
Boks 74
2074 Eidsvoll Verk

EIDSVAG
Odd Arne Aandal
Neset Realskole
6460 Eidsvåg

ELVERUM
John Garsjø
Elverum lærerskole
2400 Elverum

FARSUND
Geir Bugge Olsen
c/o Gerhard Kurszus
4560 Vanse

FLORØ
Magnar Falkenstein
Boks 754 Havnesnet
6900 Florø

GJØVIK
Inger Selsjord
c/o Boks 133
2801 Gjøvik

HALDEN
Regi Hansen
Alfheimsvn. 5
1750 Halden

HAMAR
May-Britt Rønning
Boks 269
2300 Hamar

HARSTAD
Tore Hoel
Boks 371
9400 Harstad

HAUGESUND
Knut Jari Rødje
4265 Havik

HEMNESBERGET
Frank Marstokk
8640 Hemnesberget

HORTEN
Tore Hagen
Bomjordet 6
3190 Horten

HONNINGSVÅG
Geir Gabrielsen
Prestbakvn. 5
9750 Honningsvåg

HOP
Britt Hjeltnes
Werner Holms vei 24
Hop pr. Bergen

HØNEFOSS
Per Holm
Rute 2010
3500 Hønefoss

JEVNAKER
Kåre Wien
2700 Jevnaker

KLEPPESTØ
Bård Espelid
5300 Kleppestø
KONGSVINGER
Dag Ivar Norstrøm
Rådhusgt. 2
2200 Kongsvinger

KRAGERØ
Ole Andre Engrav
3768 Vadfoss

KRISTIANSAND S.
Odd Hansen
Øvre Fergesteig 8
4600 Kristiansand S.

KRISTIANSUND N.
Geir M. Fredriksen
Ulrik Olsens vei 29
6500 Kristiansund N.

LARVIK
Lise Gjertsen
Øvre Torggt. 4
3250 Larvik

LILLEHAMMER
Lillehammer FNL-gruppe
c/o H. Lambine
Boks 105
2601 Lillehammer

LILLESTRØM
Bente Lovås
Nesgt. 24
2000 Lillestrøm

MO I RANA
Tare Steiro
Sjernevn. 11
8600 Mo

MOLDE
Tor A. Høstmark
Laugmyrvn. 13
6400 Molde

MOSS
Liss Frishila
Varlegt. 40
1500 Moss

NARVIK
Vigdis Indregard
Terneveien 1
8500 NARVIK

NESNA
Bjørn Nitteberg
Nesna Lærerskole
8700 Nesna

NOTODDEN
Kjell Sollid
Postboks 86
3671 Notodden

OSLO
FNL-gruppene i Oslo
Boks 558 Sentrum
Oslo 1

ODDA
Brynjulf Raean
Askane 5
5750 Odda

OPPDAL
Ola Moen
7400 Oppdal

OPPEGÅRD
Eyolf Brodal
Korgvn. 14
1412 Sofiemyr

PORSGRUNN
Inger J. Lovås
Løvsg. terrasse 16
3940 Heistad

RAUFOSS
Bård Dalheim
Østveien 1
2830 Raufoss

RISSA
Roar Blomstervik
7100 Rissa

ROA
Stein Buan
2740 Roa

SANDEFJORD
Geirmund Hole
Sørby
3200 Sandefjord

SANDNESSJØEN
Elsa Almås
Sandnessjøen Sykehus
Boks 312
8801 Sandnessjøen

SARPSBORG
Bjørn Nødtvedt
St. M Kollstads v. 60C
1700 Sarpsborg

SAUDASJØEN
Arvid Å. Skaar
c/o Kjell Pettersen
4208 Saudasjøen

SOGNDAL
Jan-Erik Eide
Hybelhuset
5800 Sogndal

STAVANGER
Stavanger FNL-grupper
Skagen 35
4000 Stavanger

STEINKJER
Per Dagfinn Green
7730 Beitstad

STORD
Jostein Grov
Stord gymnas
5400 Stord

STYRKESNES
Nikolai Alstadseter
8222 Stykkesnes

SVOLVÆR
Kåre Andresen
c/o Aslaug Krystad
Sivert Nilsens gt.
8300 Svolvær

TINGVOLL
Kjetil Rørstad
Tingvoll gymnas
6630 Tingvoll

TROMSØ
Ellen Østgård
Holt
9000 Tromsø

TRONDHEIM
Trondheim FNL-grupper
Boks 2844
7000 Trondheim

VAKSDAL
Kai Ove Hatlestad
Boks 19
5273 Stanghelle

VARDØ
Vardø Solkom
Boks 26
9951 Vardø

VESTNES
Terje Grytten
Hollandheimen
6390 Vestnes

VINSTRÅ
Elling Tjonneland
Gudbrandsdalen gymnas
Elevheimen
2640 Vinstra

OYSTESE
Oystese FNL-grupper
5610 Øystese

ALESUND
Per Inge Grønsmo
Boks 595
6001 Alesund

ANDALSNES
Victor Breivik
6320 Isfjorden

ÅMODT MODUM
Tore Nilsen
Hogli
3340 Åmot Modum